

בינת משה.

פרשת ויצא.

הלום יעקב ברוב ענין ולפס על גליותינו וחפלתו עליהם. זה וילא יעקב מבאר שבע שלפס יליאות בית יעקב מארץ ישראל ללכה בגולה. ויפגע במקום ג' כי כל ארסם לו אר כביכול ושכינה עזו עמנו בגלות וידוע כי מקום ג' הו"ה כזה יפ"י הפ"ה ופ"ו הפ"ה ג' מקום. וזהו ויפגע במקום שטיקר חפלתו ופגועתו ה' עבוד המקום לא על אער עלמו כ"א ה' מחפלת על אער גלות השכינה וע"ז וילן אס עשה החדבקות ולינה לכלל ישראל עם השכינה ע"י כי הם מלפס שבדלוי ישיב ד' אה שיבה שכינתו והויתו ואלו גם הם יגאלו וע"ז אהחזקים באמונתו גם בגלות ע"י כי בא השמש שמלפס כי יבא עה ועונה ויום בא לד' יום גאלתו ופדות נפשו כי בא השמש שיבא הש"י שנק' שמש כמש"ה כי שמש ומגן ד' ויגאל שכינה עזו ואלו ישיב גם אה שבוחינו. ויהלום לשון החזקות כי ה' מיגר בעלמו הן אמה כי יום נקם לד' ושנה גאולי באה בהעוררה עליון אבג ארץ מחלה אהערוחא לחתחא ולכן ויהלום החחק עלמו וירא ברומ קדשו והנה סולב מוצב כו' סל"ס ג' סני"י כדלוי במדרש שלפס שיקבלו התורה מסיני וזכות התורה יגאלו וע"י התורה מוצב ארצה יכה להם ישיב וקיום בעוה"ז וצדוק וראשו מגיע השמימה לשמים העליונים לשכלים העליונים והבן:

והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יחי' בית אלהים וכל אשר חתן לי אשר אעשרנו לך גביון אומרו הזאת נראה כי הנה יעקב לקח ו"ב אבנים כדלוי במדרש והחתינו האבנים מריבות וע"ז זאת אומרת עלי יינה לדיק אה ראשו כו' ונעשו כלם אבן אחת. ולל"ד כונה מריבות האבנים. אמנם כי ידוע שיעקב הוא בחינת הפארת ישראל שלימי דאבהן מרכבה נכסא כבודו ית' ומקום חתנתו שכינה שרויה עליו לכן הריבו זו עם זו עלי יינה לדיק ראשו ככדי שעיני חשרה השכינה ואלהנה מזיו כבודו ית' להיות מקדש מלך מ"ה כי כמו המקדש

המקדש הוא מקום למשכן כבודו בן המקום הזה העייר יעקב אין זה כי אם בית אלקים ובמשי"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בן כאן שכנה שכניה עוז ח"א והאבן הזאת שאל הכתוב כמתמי" והאבן הלא כמה אבנים ה"י ויהי כמשיב. הזאת ע"י הזאת"ה היא השכינה הכי נעשו כלם אבן אחת אשר שמתו מלצה יציבה והכנה להיות מקדש ומעון לכבודו ית' יהי" בית אלקים לעתיד שבאמת היא הר המודי" ויצנה שם בית מקדשיו שתבנה צ"א: ובל אשר תתן לי כו". וכן בשקדים לצאר הכי תתן אמת ליעקב ע"פ מ"ש צ"ב עשרה מאמרות כי תפלת יעקב ותתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש לא כי על עצמו כ"א על דורות העתידים ח"א ותתן לי לחם לי ר"ל בשבילי שזכותי כדאי שתתן ליוצאי חלני לחם לאכול ע"י"ש זה בג"כ תתן אמת ליעקב שתתן צחי" ומדת האמת לכלל ישראל ליעקב צשביע יעקב ובזכות שלא יסורו מדרך האמת לדרך השקר ולא יעצמו ארחות האמת. ח"א וכל אשר תתן לי שכל אשר תתן לדורות הבאים בני תיי ומנוחי יהי" לי ובשבילי שזכותי כדאי להספיע לישראל כל עוב: עשר אעשרנו לך רומז צ" מעשרות כי עשר רומז לשכינתא קדישא ואין השכינה שורה פחות מעשרה שק" עדה ח"ש עשר אעשרנו שאיחד השכינה"ה עם ישראל להיות לך. או עשר אעשרנו רמז צ" מעשרות מעשר ראשון ומעשר עני מעשר ראשון לגוי ומעשר עני לכלל ישראל כי הכסן רומז על אזה" וימנעו הגוי רמז נגד ה' עילאה נכן ניתן לו המעשר ראשון ומעשר עני רמז על ה' תחלה שממשיכים עליהם ישראל צחתי" ו' שהיא הממכה וזה נתיחד היותו על ישראל ח"א עשר אעשרנו לך ל"ך אותיות כ"ל אל ל"ע חי טולמים והבן:

א"י והאבן הזאת כו' כנ"ל כי יעקב לקח י"ב אבנים למספר שבטי ישראל שהם נגד י"ב זרופי הוי"ה ומ"מ כלם בשרשם אחדות גמור ופשוט בלי שום פירוד כלל ולרמז זה נעשו כל אבנים אבן אחת ח"א והאבן הזאת שאבן הזאת כנ"ל אשר שמתו מלצה ידוע כי נקודה ליר"י מושכת עמה ו' כאלו כתב מליצה והוא נוטריקון מלצה י"ב זרופי הוי"ה ששמתו הכנה נגד י"ב זרופי הוי"ה יהי" בית אלקים לבא לכללות אחד. וכל אשר תתן לי כו' ע"ד אומנם ז"ל עשר בשביל שתתעשר ח"א וכל אשר תתן לי עשר שבכר שתתן לי עשר הוא המעשר אזו אעשרנו לך אתן לך עשירות עושר וכל עוב. א"י עשר אעשרנו לך עשר רומז על הקדושה והוא ע"פ אשר בארנו הכי"ה"שחחו" לכו" צהדרת "קדש ר"ת קבל"ה צהדרת לשון הדר והשכב שכל מה שאקבל הדר חזי מכבודך ית' אהר ורשיב כך כי מנתך הכל ומידך נתנו לך ח"א וכל אשר תתן לי שכל מה שתתן לי מהקדושה והאורה אעשרנו לך כי לא מתכנתי כי נבונתי אלא יד ד' עשתה זאת והבן:

וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם. רגליו רמז על התי"ג פקודין שהאדם לריך להיות רגיל בהם וחס כמו רגלים שמעמידין הגוף בן המלות מעמידין ומקיימין את האדם ולכן הם תרי"ג כמו ת"ר י"ג ת"ר לשון החשירות כמו תיר ולא תיר י"ג רמז על י"ג תכלין דרמתי שביי מעשה המלות כתעורר ונתמך עלינו י"ג מדר"ר ובמ"ש הש"ת למשה כשה שאלה רואה אותי מעוטף בעלית

בעלות וקורא י"ג מדות כשיעשו ישראל כסדר הזה יהיו נענון ולמס דוקא בעלות
אלה כי לית עולה תרי"ג כ"ל לכן נחשורין י"ג מד"ר ומכ"ס ע"י הסרי"ג
פקודין בעלמס מהעורר וממשך י"ג מד"ר. וזהו וישא יעקב הוא הדיק נושא
רגליו הם הסרי"ג פקודין כ"ל וילך ארצה ר"ל שהגם אס ח"ו לפעמים עשה
איה עון אשר חטא ופגם מ"מ יוכל להיות וילך יס"ו הולך בעולם העליון
ע"י ארצה ע"י שהוא ארצוי ארצי קמי מארי' ובחטאניס ועי"ז בני קדם הוא
זונה בקדמונו של עולם להמשך מימי קדם י"ג מד"ר ובזן:

ובדעשיףה הלאן לא יסם וכיו העמופים ללזן והקשורים ליעקב. כי סנה יש
בני ארם העובדים מעלמס להבז"ה שמתלכבים לעבודתו ית' ויש
אשר אין כחם יפה לזה ורזיכים התחזקות וסיוע עליון מלדיקי הדור. ח"א
ובכעמף הלאן אלו הלאן קרשים שמתעפים עלמס בקדושתו ית' מעלמס אזי
לא יסם א"ל הדיק לשום לפניהם שום סיוע כי ממילא יהיו העמופים סני"ל
ללזן דבוקים ללזון עליון. אבל והקשורים אותם שרדיך לקשר אותם ולהחזים
בשרש עליון אזי ליעקב. יס"ו מגיד דבריו ליעקב ללדיקי הדור וסס יודונו דרך
זו ילך:

א"י ובכעמף הלאן כ"י ע"פ פרש"י ז"ל ובכעמף לשון איחור ור"ל ובכעמף
הלאן שאותם הלאן קרשים שמתחזקים עלמס בזחי' עטיפה ואיחור כלומר
שהם מאחרים בעבודתו ית' ור"ל שדומה בעיניהם שעדיין הם בזחי' אחרים
ולא ילאו ידי חובתם בחורה ועבודה אזי לא יסם אין לריכים לשום לפניהם
שום שימה וסיוע ובדאי הולכים דרך ישראל. אבל והקשורים אותם שדמים
בנשקם שכבר הם קשורים בו ית' ואין חסרים כלום ידעו כונה כי לריכים
לזן ליעקב ללדיקי הדור וסס ידאונו בלצבע כי לא החזיל עדיין בעבודה
וידריכוו בדרך הטוב וסישר:

א"י וס"י העמופים ללזן והקשורים ליעקב ע"פ רש"י ס"ל עטיפה לשון איחור
ור"ל וס"י העמופים שמשליכין כל העוס"י אחרי גום לזל החעג בחשטנות
הזמן הם ללזן דבוקים תמיד בלזון העליון מבלי הפסק כי גם צעה אכילתם
ומשתיהם גם אז יקרבו הלום אל המלכות שמים אבל מה יעשו פשוטי העם
כלל ישראל הריכים בני חיי ומזוני ואס יס"ו הדיק תמיד דבוק למעלה ישכח
מלוח לזו נרבי ישראל בעוס"י לזה מוכרח הדיק לירד ממדרגתו להשפיע
לישראל כל טוב בצדק והחיות רלוא ושוב וזהו והקשורים לקשר אל ישראל מיטב
הלחא כדאז בני חיי ומזוני ולכן ליעקב מוכרח הדיק לירד לזחי' יעקב בזחי'
עקביים כדי להשפיע לישראל כל טוב אמנ:

פרשת וישלח

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו כ"י כה האמרון כ"י ואחר עד עהכ.
רזיני מפרשי החורה שחו לב לרקדק מדוע סמריה מלאכים לרשע כזה
עי"ש בספרתם זה אומר בכה חס אומר בכה ואענה גם אנכי חלקי. כי סנה
ידע

ידע יעקב מאז עשו כי לב האבן לבבו והארץ לשלוח שלוחים כאלה יספכו לבבו מאלהריות לרחמנות וישברו לבבו זה לא יכול עשות ע"י שלוחי צ"ו כי אדרבא דבררים כאלה יעלו חמה בצפנו לנקום נקם. לזאת הוכרח לשלוח מלאכים המה יוכלו עשות זאת להפוך לב עשו להיות אחיו וישוב וירחמנו. והנה פגעו בו מלאכי א"י ומלאכי ח"ל שבאו עמו תפדן ארם ולא יכול שלוח מלאכי א"י כי לגדל קדושתם לא יוכלו לסבול שומאח חוסמת עשו לדבר עמו ולכן שלח מלאכי חו"ל שהם שם ג"כ קדושים וטהורים מ"ע יש בהם קצת ממשות באויר חו"ל. זה שרומז רש"י ז"ל במתק לשוני מלאכים ממנו ור"ל מלאכי חו"ל שיש בהם ממשות שלחם אל עשו ומלאכים שהי' לפניו אל עשו להפך לבבו להיות אחיו. ויש לתת פעם לשבח למח שלח דוקא מלאכים ולישב חיבת לפניו. כי הנה יעקב רגל א' מרגלי הכסא ודמות דיוקנא חקוקה בכה"כ. וא"י במדרשים ומוצא ברש"י שהמלאכים הוו את עשו ומחכו והיו אומרים צ"ב של הברהם והעפ"כ הוכו בו של יתק הוכו וכיון שאמרו אחיו של יעקב אמרו משלנו הוא והיחווה ועש"ו ג"י של"ם ולכן הוכרח לשלוח מלאכים הם ירחוהו פניו של יעקב שדמות דיוקנא חקוקה בכה"כ למען יירא ויפחד ממנו. זה שפרש"י מלאכים ממנו שיוכלו להראותו כזאת הגם שהוא ממנו וגשמי יביאו צו שנימי דלעילא כי ממ"ש בני של"ם עם הכולל זה לא יכול עשות ע"י שלוחי צ"ו כי אם במלאכים שלח לפניו שיראוהו פניו דלעילא גם ידע עשו שיש לו תועלת מזה שהוא אחיו של יעקב וזה לפניו אל עשו אחיו: בה האמרו לארזי לעשו. ול"ד אמרו לארזי. לעשו והי' די אם אמר לארזי עשו. אמנם יובן ע"פ פי' המפרש"י דיעקב אמר בלישכא דמשחמט להרי אפי' בפיו ידבר אל עשו ולבבו לא כן יחשב כ"א מתפלל אל אל חי והדברים כפשוטם אל עשו וחוכן כונחו רצוי' בתפלה לאל חי ומדבריו נבראו מלאכים וטבל לומר שמאלו מלאכים שלח ואמר שיליו בערו כה תאמרו בתפלה עבורי לארזי על כל המעשים לארזי לעשו שיעשני ארזי על עשו ויפילו תמחי וגם כה אמר בעדך יעקב. כה היא השכינתא קדישא אמר שהשכינה תעיד שעבדך יעקב שיעקב הוא עבד ד' והר"ף כי עם לבן גרתי ופרש"י לא נעשיתי שר ומשוב אלך גר ד"א ותרי"ג מלות שמרתי ושתיבם דקו יחדו כי לא עבדתי להנחת עלמי אלא הייתי כנר בעוה"ז וכל עבודתי הי' לאורך גבוה ולכן תרי"ג מלות שמרתי. ואמר עד עתה עד שיבא עת גאולה וישועה לגאילתי צ"ב אמן והבן:

ואמרת לעבדך ליעקב מנחה הוא שלוחה לארזי לעשו והנה גם הוא אחרינו.
 יחבאר ע"פ האמור כי הנה דמות יעקב חקוקה בכה"כ ושופר"י דיעקב כשופר"י דאדם שהי' יציר כפיו שנברא בללם אלקים דמות דיוקן של אדם דלעילא ולכן שלח מלאכים שיוכלו להעמיד לפניו דמות דיוקן של יעקב קדישא דלעילא וע"י כן ירחם וירא ויפחד ולא יערב לבו לגשת לברע לו. וזהו מנחה הוא שלוחה מנחה אות ח"ן מ"ה מ"ה ג"י אדם שתאמרו שליעקב נשלח דמות דיוקן אדם דלעילא. וטבל לבאר עוד ע"פ דהתורה היא נלחיית וגם עתה שייך פסוק זה להורות לבני ישראל דרכי העבודה שהעיקר הוא עטה המרומז בשם יעקב

יעקב י' עקב להיות עקב נגד ו' היא החכמה הקדומה חזו ואמרת לעבדך
 געיקר המזכרת לעבד ד' להיות ליעקב צבחי ו' עקב ככיל וזו מנחה הוא
 גלוחה חין מיה מדיוקן אדם ככיל הוא שלוחה לעבד ד' ככיל ועי"ז לארזי לעשו
 יוכל להיות ארון על עשו. והנה גם הוא אחריו. והנה תגיד על שמחה ששמחה
 גדולה עלה לפניו ית'. גם הוא אחריו כמ"ש אשר התהלכו אבותי לפניו כן
 אכחנו ע"פ דרקה מעשינו נהלך לפניו והוא כביכול יקן אחריו לשמרתו מכל
 מכשול ולהשפיע לנו כל טוב אמן:

ויאמר שלחני כי עלה השחר. ויאמר לא אשלחך כ"א צרכני. וי"ל כי הכה
 כתי' דרושים לכל הפניהם חפץ הוא רעון וכתי' רעון יראו יעשה כי הכה
 יעקב הגם שהוא ה' הצחור שבאבות מ"מ לא נגרעו אצרהם ויחזק ממנו כי
 אחד ה' אצרהם בעולם כל העמים הלכו אים בשם אלהיו ושמו ית' לא ה"י
 בודע בעולם והוא תכר נפשו ומאס אלילים ושיבר אלמי תרח אציו וצפה את
 כמרוד שעשה עלמו אלה ופירסם אלהותו ית' לכל באי עולם ולימדם דרך
 האמת ועיקר הרעון שלו להכתיר אותו ית' ולהעלות שכינתו ית' ליחדה בכתר
 עניון וכן חפץ ורעון יחזק ויעקב וכל א' בחי' רעון קשור ומוכלל בכתר עליון.
 ח"א דרושים "לכל הפניהם ר"ת ח' ד"ל חס דל שהי' חסים על השכינתא
 קדישא הדלה בהגלות מבלי שום לב עלי' להעליתה והש"י לא ימנע טוב מהולכים
 בחמים ועושה רעון יראיו שרעונם להראות מלכותו ולהעלותה למכון שבתה
 זע"ז באר חחר עליהם שפע מלעילא בסוד והחיות רעון ושוב שריים למעלה
 בחיות קדישא ומתעוררים פתילא דלעילא מי הוא זה אשר העלה ואשר הביא
 חיות כה ומכריזין לעילא אים דריק הזה ועי"ז ישו אור הצהיר עליו מלעילא.
 וזכה כן יעקב ה' כל עבודתו בראת אשר לזה עבד י"ד שנים אלל לבן להפך
 ככל לבן לליבון עליון ויש יד יתין ויד שמאל וז"ל שנה עבד ותיקן ואכפ"י
 שמאלא תחות ימינא וכן יש י"ד עתים לעוזה וי"ד עתים להיפך והמתיקם ז"ל
 עתים לעוזה ועשה בזה הכנה על דורותיו הבאים אחריו עד יערה עליו רוח
 ממרום. לגאלינו ותיד ויאבק אים עמו שדימם ג"כ בלבבו כי הוא אל אים עמו
 שהוא ג"כ בחי' אים גי' שד"י ועשו הוא ארום נגד אדם דלעילא ורצה להכניס
 את יעקב תחת ידו למען יבא פנס ח"ו למעלה ויעקב התנלל עלמו לא למעני
 חעש כ"א למען שמך הגדול שכל רעוני לצורך גבוה כי רעון הוא בכתר כדודע
 ויש כתר תודה וכתר כהונה וכתר מלכות ואם ח"ו יגבור עלי ומה תעשה
 לשמך הגדול ולכן באמת לא יכול לו ויאמר שלחני כי עלה השחר בזה כי בונתו
 ה"י להטיל פנס בחמשה חומשי תורה בכתר תורה שלא יקבלו התורה כי יעקב
 קיים התורה עד שלא נתנס כמרומו בשמו יעקב י' עקב כלומר עקב ששמע
 בקול י' הדברות כמ"ש באצרהם עקב אשר שמע אצרהם בקולי. ועפ"ז נראה
 ליתן פעם לשצה למס הקורא לאצרהם אצרים עוזר בעשה לא כן ביעקב
 שנק' שמו ישראל ולמה אהדרי קרא ביעקב ולא באצרהם ולדבריו יוצן על כנון
 כי לכן נחוסף בו ה' לרמז שקיים ה' חומשי תורה ואם יקרא שמו אצרים הרי
 מעיד שלא קיים התורה והוא באמת קיים כמו שסעיד עליו השי"ת בכתב"ס
 עליו

עליו הכי'. אבל ביעקב הכי קרא שמו יעקב להוראתי י' עקב כניל עקב שקיים
 י' דברות ולכן אסדרתי קרא להיות שמו יעקב להיות גם עדות ביעקב שקיים
 התורה. ולכ"א שלחני כי עלה ה' שחר הדרישה של ה' תומשי תורה שעתידים
 לקבלה ויאמר לא אשלחך כ"א ברכתני. ולכאורה ותברכני היל"ל אלא הודה לו
 על י"ב רופי הוי' המרומזים נגד י"ב שבטי יה עדות לישראל ששמו יעקב אלא
 ישראל יהי שמו ע"ש ל"י רא"ש שעשה הכנה על קבלת התורה ויהי הש"י
 ראש בעולם וכל י"ב רופים ח"ו לא נפרד א' מתברו והכל כוללים כ"א צהוי'
 הספוסה כנרמז במלת "ברכתני" ראש וסוף הוא י"ב והבן מאד :

א"י ויאמר שלחני כי עלה השחר כו'. שעד עתה ה" בנח"י השכות כי ה"י
 זולע וחרמה לו שמם נדקה ונרפא. ולהבין אומרים ז"ל שאמר הגיע זמני
 לומר שירה וכי עד עתה לא אמר שירה. אלא כי גם המסמין כונחו לבל שמוע
 אליו ועד עתה לא ה"י מי שינח אותו ולא יאבד לו ולא ישמע אליו עתה אחת
 ברוך ד' שלא שמעת אלי שלחני כי עלה השחר מה ששחרתי ודרשתי עד הנה
 ה"י עלי' לזה והגיע זמני לומר שירה אחת אחד ושמן אחד ומי כעמך ישראל
 גוי אחד בארץ. ויאמר לא אשלחך כ"א ברכתני תודה לי שאני ברוך להיות
 עליון ומבלעדי ית' אין עוד :

והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. יתפרש והוא
 יעקב שהוא בדרמות ריוקן אדם דלעילא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע
 פעמים הכונה שבע השתחואות נגד ז' ספירות אשר כל א' כלול משבע הרי
 מ"ש להעלות את עשו ממ"ט שערי עומאה למ"ט שערי טהרה ובאמת פעל עד
 גשתו ר"ל עד שגשג עשו אל צחי' אחיו להיות כאחיו ועשה תשובה שלמה להיות
 ממם כאחיו ולכן ויסקהו ויבכו שעשו צכה על גנותיו אשר הלפו ועברו מבלי
 טובה ונהפוך לאובד ליעקב על כי הרגיש בנפשו הטובה והארה שהביא בו :

ויעל מעליו אלקים במקום אשר דבר אתו ופרש"י איני יודע מה מלמדנו.
 ולכאורה יש לדרקדק דהיל"ל ויעל אלקים מעליו. ונראה דהנה כונת יעקב
 ה"י לעשות יחוד חיוג עינאה ובעת חיוג אין נשאו להיות שום מקך ומבדיל
 ואריך לנחות כל הדינים לבל יחזו בנעם ד'. וזהו ויעל מעליו אלקים ר"ל מעליו ועל
 ידו הוסר האלקים והדינים במקום אשר דבר אתו במקום יש בו מ"ו מיליו ע"ב
 רמז על המשכה הרחמים. וזה שפרש"י ז"ל איני יודע מה מלמדנו איני יודע
 כשמתחבר בא"ן העליון אזי מה מלמדנו מ"ה ע"ה ג"י מ"ו מיליו ע"ב ע"י
 מרגילנו להמשיך החסד ומרגילם לצא על ישראל :

א"י ויעל מעליו אלקים כו' אלה"ים ג"י פ"ו וע"י דבורי תורה ותפלה שמונד
 ואומר עם הפה דוחה וממתיק כל הדינים כי פ"ה ע"ה ג"י פ"ו ע"י שרודף
 צה את כל הדינים. וזהו ויעל מעליו אלקים ע"י עבדותיו הוסר האלקים והדינים
 ע"י במקום אשר דבר אתו ע"י אשר דבר אתו תורה ותפלה במקום המיוחד
 : צנתי כנסיות וצתי מדרשיות :

פרשת וישב.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. ונקדים לפרש הכחוז יהי שלום בחילך שלום בארמנותיך כי לר"ך לעשות דרחא ואח"כ חרעא לדרתא כדליתא בדחז"ל הוכנה שיפשה לו בחים וחזרות בנינים קבועים בעבודת השי"ת ואח"כ יעבד ל"י חרעא ליעל בהו קמי מלכה עילאה להיות לו דירה ומעון לחסות בנועם ד' ולבקר שיהכלו. ח"א הכי שלום בחילך חיל רומז על הכח שיהא הכח שלך שלם בשלמות עליון כשיש שלום בארמנותיך שצביה לך ארמנות מבטחים וצנין קבוע כנ"ל ולא תהי' מטולטל ונע ונד מצויה לבית וירמז כפשוטו וגם על צנין ודירה עליונה. וחו' וישב יעקב בארץ שעשה לו ישיבה בארץ הוא המלכותא קדישא "מגורי" אביו "בארץ" ר"ה מ"א"ב שהגם שהי' ת"ת ישראל דבוק במדת אביו הוא צחי' ומדת היראה דהיא חרעא לאעלה ב"י לאהבה ומנמנה ליראה עילאה גם מגורי בעלמנו הוא לשון מגור ויראה ועי"ז בארץ כנען הכניע גם בארצות כל הסט"א לבל יהא להם שום שליטה :

אלה חולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה הי' רועה אה אחיו בלאן והוא נער אה בני בלהה כו'. ידוע כי עיקר העבודת הוא עטוב ומי לנו גדול ממשה רב"ע שחצינו למלכא אמת ונחמו מה והעיד עליו הכי והאיש משה ענו מאד ועי' הענוה זוכה להיות מוסיף והולך בעבודת ד' וכאשר הארכנו בזה בזכות תקומתו. ובדל"י לא נגרע מיוסף המרומו נגד ל"ע קישור כל עולמות מדת אבותיו אשר החזיקו בענות לרק כידוע וכבר אמרנו ועיניו שלבן נשאר שם יעקב בתקומתו הרמוז למדת ענוה כאשר בארנו באורך צפ' וישלה עי"ש כי יעקב אות י' עקב שהי' עקב נגד י' היא החכמה הקדומה וכמנ"ה עקב ענוה יראה ד' ופירשנו עקב ענוה יראה ד' אותי' ראת ה' שזוכה לחזות בנועם ד' הארת הוי' בריח ושמעיה מאור קדושה העליונה בכל פעם בתוספת מרובה. ח"א אלה חולדות יעקב יוסף שזהו החולדה מצחי' יעקב מצחי' ענוה יוסף להיות מוסיף והולך בעבודת ד' וגם להיות בן שבע עשרה שבע פעמים עשרה גי' עי"ן שהוא בן כמה שזוכה להמשיך על עלמנו עי"ן העליון וכמנ"ה ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ולכאורה חיצת בהם במיוחד גם על נתנו זמן קצוב שבעים ופי' והלא יש שחיים יותר והגראה שכונת הכי' ימי שנותינו יהי' כמה שיהי' הן בימי הנעורים והן לו יחי' גבר שנין אלפי' יראה להכניס בהם שבעים שנה הארת עי"ן העליון ולפתוח פה ופתח לאור העליון חה שרמז באומרו שג"ה שהוא גי' ספירה שהוא לשון הארה. ולכן נקרא יוסף בן זקונים ולכאורה הלא צנימן צעיר ממנו לימים ולו נסן להקרא בן זקונים. ופ"ד יע"כ וכמו שמהר החרגוס לתרץ זה ופי' בר חכים זאסף הכל אל החכמה הקדומה בצחי' י' עקב כנ"ל והגם שהוא צחי' יסוד יסוד כל העולמות מ"ת לא נפרד מאחיו כי ידע בנפשו שצ"ך לנרף כל המדות חכמה הקדומה ולכן הי' רועה אה אחיו ר"ל אה אחיו מה שטפל ודבוק לאחיו ר"ל המדות הי' מתחבר עמם כי בלאן בשביל האן קדשים לטובה ישראל ועי"ז

ועי"ז והוא נער את בני בלהה ה"י מנער ומצטל את הרואים לבטל ולבלוע את עובת ישראל נער וצטל אחס והמשך כל טוב על ישראל:

ויאמר אנכי אשלה גדי עזים מן האץ ותאמר אם תחן ערצון עד שלחך. ידוע מה דא"י בספרים ובמדרשים כי יהודה גבר בילרו ורצה להטות מני דרך לבנותי בל אלי' אלף כי המלאכים מנעוהו לאמר תהיכן תלכים יוצאים מסיבן נביאים יוצאים ותמנה יבנה בנין מלכות בית דוד והמשיח שיבא צב"א. זה שרמח לה באתרו אנכי ולא אתי כי אנכי רומח על הצוב"ה שפתח " דברות באנכי כי השי' אמר שעי' יחוד זה אשלה גדי גדי" גי עו"צ רומח על הגואל משיח שנק' עוב כמו גואל משה שנקרא עוב והוא יסדה אחכם מידי כאומות העזים והקשים מן האץ רי"ל ע"י אהבה האץ קדשים הם ישראל. ותמר גם היא בלדקה ובנביאתה ידעה והצינה זאת ולכן אמרה הן אמח כי זכור חזכור אבל השוח עלי נפשי עד שחזכור ולכן אם תחן ערצון עריבות ומתיקות עד שלחך ערס השלה הגואל לריבין אכחנו למתיקות וישועה גם בגנות. ויאמר מה הערצון אשר תחן לך ותאמר חותמתך ופחילך ומעך כו' בזכות חותם הפלין אשר שמך עם צד' פרשיות כדוע וחוחם שבת אשר הוא שמת דקצ"ה וחוחם צריח הרמח נד הוי' כדוע תחן לנו מהם עריבות ומתיקות וזכות זה תגאליתו בקרוב למען שמך הגדול אמן:

וירא אדוניו כי ד' אהו וכל אשר הוא עושה ד' מלליה בידו. ידוע שעי' החלהבות האדיק בצורא עגלה אלהותו עגלה כבוד ד' וראו כל צמר אפי' הגויים יפקחו עיניהם להרגיש מנועם ד' וכמשה"ה והלכו גויים לאורך כו'. ח"א וירא אדוניו שגם אדוניו בל לבחי' ראי' ע"י כי ד' אהו גרם שאפילו אדוניו הרגיש באור ד'. גם וכל אשר הוא עושה. כי האבות תקנו החפלות ובודאי חזר יוסף בזה ועשה תקונים ע"י החפלות ח"א וכל אשר. אשר לשון אישור וחפלה שעי' החפלה הוא עושה תקונים גדולים. כי עושה הוא לשון תקן כדוע ועי"ז ד' מלליה בידו כל מעשהו. וכן מכה שיילית ד' מעשיתו ויהי כועס ד' עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו אמן:

דחנובה.

לעושה אורים גדולים כל"ח. וי"ל דהנה אי' בנת"מ רמח על השמש שמדליקין בו הנרות להעמיד אוחו למעלה מהנרות מהכתוב שרפים עומדים ממעל לו שרפים הם השמשים עמדו ממעל לו למעל מן ל"ז נרות חטובה. ונראה לרמח טוד שרפים מלשון שרפף שהאדם הוא שרפף להשי"ת בהדליקו את הנרות הללו ממשיך קדושה והאדם מאור העליון על הנרות נמצא הנרות בהם קדושה מלגילת לא כן האדם מאין יומך עליו כי הלא הוא בדבור הברכות ובמחשבה בזונה ובמעשה הסדקה הוא ממשיך על הנרות קדושה והנרות כמו גיף הקדושה בעצמה שיורד עיניהם מאור א"ס והי' עונה על הער שברכות

שהכרות קדושים יותר מהאדם העושה המלוכה לכן אמר הכתוב שרפים הם ישראל שהם כשרפרף אליו יהי הם עומדים ממעל לו ממעל להכרות שהם מספר ליו קדושתו למעלה ומקדושתם בכיות כי הוא חלק אלוק ממעל וכשתחשור לקדושה לעשות מעשהו בקדושה כותן ומוסיף הארה למעלה בצור ישר לישרות עליון ובצור חזר כמשך עליו קדושה יתרה והכתוב רומז על כן בצורים כבדו ד' בצורים הם צ' אורים ככ"ל וגם אור קדושה הנמשך על האדם ואור הנמשך על הכרות זהה כבדו ד' וכמו צו' ימי השבוע הספירה ככה נמשך ע"י הכרות ועי"ז צא לגלות העליון ומתקן מלכותו ית' כביכול. וז"ל לעושה אורים גדולים. שיהי שני המאורות הגדולים וככ"ל ועי"ז נתגדל ונתקדש שמו ית' ואות אל' מן אורים ואות ג' ד' מן גדולים גי' ח' או ג' ד' מן גדולים בהלטרפות האדם המקיים המורה גי' כמתין נרות חנוכה עי"ז נעשה גדולים שמקבלין קדושה מגדלות העליון כמו המאורות הגדולים השמש והירח שמקבל השמש אור מא"ס ומשפיע להירח כן דוגמתם בישראל גם כן וזהו פועלים כי לעולם חסדו שמתשכחים על העולם חסד העליון בכל עובד אמן:

בי עמך מקור חיים באורך נראה אור. יתבאר ע"ד מתאמר ז"ל ח"ר מנזות כ"ח נר איש וזיתו רמזו בלשונם הטהור כי ההכ שבזב"ה נק' עש"ה ד' איש מלחמה וישראל נק' זיתו כמש"ה בית ישראל ואמרו מנזות נר חנוכה שנוכל לפעול עי"ז כ"ח נר איש ככ"ל שיעלו ישראל נחת רוח אל ד' איש מלחמה בסוד אור ישר ועי"ז וזיתו בסוד אור חוזר יורד הארה וקדושה על זיתו הם בית ישראל ביתה שאתה וזיתו עז שע"י שמתלבין את כל אצריהם בכ"ח וכדאיתא בזכות הא"ח"ל כי רמ"ח אצרי האדם והרין דרועין גי' כ"ד עי"ש וזה מביאין כביכול הארה למעלה והקב"ה משפיע להם קדושה וטהרה יותר ויותר כפי גדלותו. והנה האדם הוא בחי' סוף ולמנוס מ"מ ע"י התדבקותו בא"ס צ"ה בחי' החיים נעשה בחי' א"ס וכמש"ה ואתם הדבקים בד' אלהיכם חיים כלכם היום חיים חיים בנימי' אה"י אה"י אה"י אה"י הוא דעמיד אנה לאתגלי' עי"ז מעשה הטוב של ישראל וכאומרת ז"ל בראשית בשביל החורה ובשביל ישראל שנק' ראשית ועי"ז נתגלה אלהותו בשולם ע"י שקבלו החורה וכמאס"כ אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי וכן בזכות הברית שגפה בגאולה מנרים שיקבלו עליהם גאלם וכמש"ה וגם את דם בריתך שלחתי אסירך מצור אין מים וגאולה העתידה במהרה בימינו בזכות החורה שנק' ג"כ ברית כידוע ועי"ז ההתדבקות זו ית' נעשים מקור מים אשר לא יבזו מימיו זלי הפסק וסוף כמו הש"י"ת וככ"ל. ולא כן הגויים כי אמרו עובד ד' את הארץ ואין מקבל חטטנו מעבודתו אבל צבוא משיחטו צ"ב ונגלה כבוד ד' וראו כל בשר יהדו אורו. וז"ל כי עמך מקור חיים עמך כמו עמך ר"ל עם צ"י שהם דבקים בך תמיד הם מקור חיים מקור מחיית העליון" וואעפ"כ באורך נראה אור אין לנו שום אור כ"א מאור שלך ואז באורך כאשר יתגבש אור הגנוז אז יהי נראה להכל האור שמה שבושמים וכוסרין בך עכשו צבוא הגאולה וראו למפרע כי יד ד' עשתה זאת והכל הי' גלוי לפניו מלא ומקדם ואלים הי' עמו ונתן בנסתר ועכשו

ועשו נראה עין בעין ואז ירגישו נועם ישראל ויביאם דורן למלך המשיח כמש"ה
 וסביאו את כל אחיכם מנחה כו' (אז"ר ג' ר"ז שה"י עד עתה בבחי' רז וסוד
 ואפון בעין העליון אבל באורך יבא נראה אור ויגלה האור הגנוז) ולכן "באורך
 נראה" אור ר"ת גי' גין שאז יראו מה טובו ונאלו הגן אשר נטע ד' הס
 ישראל גן כעול מעין החתום יה"ר שה"י בבחי':

יאר ד' פניו אלך ויחוקך. ידוע כי האותיות שלפני השם הוי"ו ב"ה הוא שם
 ט"ד"ה"ט"ד ט"ד גי' י"ג רמז אל י"ג מכילין דרחמי י"ג ת"ד ה"ד גימ' ט'
 רמז אל ט' תקוני דיקנא כידוע ליה"ח ואמר יאר ד' פניו סיינו הפנים של הוי"ו
 מה שלפניו דהיינו מ"ג מד"ר וט' ח"ד:

א"י יאר ד' פניו כו' בהקדם לבאר ככ' יאר פניו אחנו סלה ויוצן בהקדם מה
 שפי' הה"ק האמור"ז ז"ל על פסוק אם קפץ באף רחמי סלה שאם קפץ
 ח"ו באף אזי רחמי סלה ישפיע עלינו מקור הרחמים מעולמות העליונים הנה'
 סלה עכ"ל. יודוע שהסם שלפעמים בא ח"ו אחז גזרה ונער על ישראל האמת
 הוא כי מנחו לה תלא הרעות וכל טוב גנוז בגוי' אלא שלעימינו נראה שהוא
 לא טוב אבל באמת הוא טוב לנו וכאשר סיפר לנו בימות מנח"ו הה"ק מו"ה
 אלימלך ז"ל שבימיו נזרה גזרה קשה על ישראל ר"ל והי' מנחמין בתפלה בכל
 עוז לבטלה במסירה נפשו עד שנגלה אליו רבו הקדוש מו"ה לוב בער ז"ל מ"ת
 דק"ק ראוונט ואמר לו לא אמרתי לכם שהפלתו בעדי כי כל הימים אשר אנכי
 חי אני מעבד כל הגזרות. וישאלהו הלא גדולים לדיקים כו' יותר מנחייסם
 מחפלתו גם עתה בעדינו. ויענהו כל עוד היותי חי בעוה"ז ולפי מראה עיני
 הבשר שלנו הי' נחשב לנער והייתי יכול לעבד אבל פה בעולם העליון אני רואה
 שהכל טובה וכי אעבד מלהפיב לישראל. נמלא יש טובות שהם כנסתו אבל יש
 טובות הנגלים לנו ולבנינו שגם בעיני בשר רואים שהכל טובות בחוש כמו כסו
 חסוכה ושאר הנסים ובקשתינו שיתן לנו טובה נגלים. וז"ל יאר פניו שיאיר את
 פנינו לא פנים ממש כי אין לו דמות הגוף אלא שיאיר פנינו אלינו בבחי'
 פנים היינו ברחמים שנק' פנים כי בחי' הדין ר"ל נק' בחי' אחרים ולכן חילה
 נעים וזמירות ישראל שיאיר פנינו אלינו בבחי' הרחמים שנק' פנים. ואמר אחנו
 סלה ר"ל רחמים כאלו שגם אחנו יהי' נחשבים לרחמים גמורים מעולם העליון
 שנק' סלה. וז"ל יאר ד' כי בכל נראה לו דר כביכול ואין האור בשלמות לכ"ל
 יאר ד' שיבא הארה בהיות עליון ע"י כי יתן פניו אלך. היינו פניית הרחמים
 שנק' פנים ככ"ל גם אלך בעוה"ז תראה בחוש כי הם רחמים גמורים ופשוטים
 ואז. ויחוקך. תשא חן בעיני הנקום ובעיני הכריות אמנ':

אור זרוע לנדיה ולישרי לב שמחה. יוצא ע"פ מה שאחז"ל ת"ח מרבים שלום
 בעולם. והכונה ר"ל שהם מרבים ומגדלים שלמות הבו"ה כביכול בעולם
 ליחד קוב"ה ושכינתו' נמנעלה בעולמות העליונים ועי"ז נחגל ונתקדש שמו ית'
 גם פה בעוה"ז כי א"ל לתקן בעוה"ז אם לא שיבטוהו תחלה בעולמות עליונים
 ובה ממשכין אור העליון למטה. וזהו יומם יאר ד' חסדו ובלילה שירא עמי
 יום רומז על החסדים וכמש"ה וירא אלקים את האור כי טוב ור"ל יומם למעלה

שהוא

שכח צחי' יום ואור ממילא יורה ד' חסדו ששם אין שום דין כלל אבל ובלילה גם צחי' הדיקין אזי שירה עמי להמתיקם לרחמים. וזהו שדרשו רז"ל את האור כי טוב אלו מעשיהם של לדיקים כי ע"י מעשה הטוב של הלדיקים מושכין את החסדים לעוה"ז כמש"ה לדיק מושל ביראת חלקים ודרז"ל מי מושל בי לדיק לדיק מושל ביראת חלקים. ביראת לשון ראי' אלהיים גי' הטב"ע ור"ל שהלדיק מושל להמשיך לדיק העליון שהוא כלו חסדים גם לצחי' חלקים להמתיק הדיעים לרחמים ולהמשיך הרחמים לעוה"ז שהוא בטבע שגם פה יראה ויגלה רחמיו וחסדיו המרובים עלינו. וזהו אור זרוע לדיק שהאור ככ"ל הוא זרוע בשביל הלדיק להטותו לאשר יחפץ וכאמור. ולישרי לב שמחה. כי נמלך הקב"ה בנשמתו של לדיקים וברא את העולם וכדחז"ל ועיקר שמחת הצורח יח' במעשה בראשית שלפני שיעמדו הלדיקים ויקבלו התורה המתחלת ב' ומסיימת בלמ"ד לעיני כל ישראל אחיו' ל"ב שגם אותן שאין כחן יפה כמו הלדיקים גמורים כי אם הם ישרים בלבבותם וחספם לגדל ולקדש שמו יח' להם ניתן שמחה. ואתיו' חמש"ה. כי בשעה נברא האדם ונשלים כונתו והיתה שמחה לפניו לא כן חמשה ימים הראשונים כי האדם עדיין לא ה' ולריך האדם לחבר חמשה הימים צי"ס הששי להעלותם עד יום השבת. וזהו ולישרי לב שמחה להשרים בצחי' לב בלימוד התורה וככ"ל אזי מהם השמחה ע"י שמחברים החמשה ימים ג"כ בששי ככ"ל וגם בהם ישמחה ויגל כבודו יח' והבן:

א"י אור זרוע לדיק כו' כי כתיב מה רב עובדך אשר לפניך ליראך. מה רב וגדול עובדך האור שלפניך ליראך. שגזו אור ששה ימי בראשית ללדיקים והם מסתכלין תמיד בצורתו אור הגנוז ועי"ז יש להם קיום בגלות ואולולא זה לא היו יכולים להתקיים בגלות וזה עיקר חיותם בגלות. וזהו אור זרוע לדיק "אור" זרוע ר"ת גימ' ה' אות חיות ור"ל שיעקר החיות להלדיק האור הגנוז וככ"ל אבל ולישרי לב שאין כחם יפה להסתכל בצור הגנוז שהוא להם ניתן שמחה"ה ואתיו' חמש"ה ככ"ל להסדק ב' תחלה השוכנת אהנו בעוה"ז גם ביוחתינו בארץ אויביו ועל ידם נשפע להם שמחה וכל מוצ בצני חיי ומזוי חמון:

טוב עשית עם עבדך ד' כדברך. יתבאר ע"פ מ"ש ויקרא חלקים לאור יום. כי הנה האדם אשר הוא קרוץ מחומר הארץ יוכל לקבל האור מעצמותו יח' שהוא א"ס וצ"ת לכן למצא כביכול אורו יח' לצחי' יום והאדם מקבל אורו יח' באמצעות היום והוא ג"כ כאלו מקבלים מאתו יח'. וז"ש ויקרא חלקים כו' שעי"ז עשה כביכול למצאם להקרות חלקים שהוא גי' הטב"ע שגם בעוה"ז הוא בטבע יוכל להמשיך ע"י שעשה לאור יום למצאם האור בצחי' יום ככ"ל ולה' לריך אתערותא דלתתא שיעשה האדם לזה הכנה לטוב נפשו ונשמתו ודוהו בכדי שיהא כלי מוכשר לקבל את האור כי טוב ולכן הועמד לנו מלכות נר חנוכה ע"י הברכה והדלקה בנרות מתעורר נר ד' נשמת האדם שיאיר נר"כ שלו. וזה מוצ עשית עם עבדך טוב הוא אור כידוע ואמר שעשית את האור להתלבש בצחי' יום ככ"ל עם עבדך ר"ל עם העבדות שאדם עובד ומתקן עשית הטוב שהוא

שהוא האור שיוכל להמשיך על האדם וזוה פועל ד' כדברך. ר"ל שימשיך היות ורחמים על העולם כדברך כמו שהי' דברך מיד בראשית הצריחה וכמאמרם ז"ל שראה שאין העולם מתקיים במדה"ד ושיחף למדה"ר מדה"ר וכאריק פועל להשתדל ברחמים. גם יוכל להתפרש ד' כדברך. ע"ד שאמרו לדיק נזר ובקב"ה מקיים וז"ל ד' כדברך שהשי"ת מקיים כדברך כדבר הדיק ויגזור אומר בכל מוב על ישראל וכן יקום אמן:

א"י מוב עשית כו'. שהנה הנדיקים אשר הם בנחי' הם בניס הם כגון המתחכם לפני אביו ועושה לו רעונו ומשיג כל מוב כפי בקשתו השי"ת רצון יראוי יעשה. אמנם מה יעשו אחת שהם בנחי' עבדים האין יזכו להטוב שהוא לז"ל מוב עשית עם עבדך שגם עם אחת שהם בנחי' עבדים עשית מוב ואל החמה על החפץ מאין יזכו לזה לכ"א ד' כדברך. הלא דברת למשה רבנ"ה סלחתי כדברך ולכן ד' סלח נא גם עתה. כדברך כמו שאמרת פעם אחת למשה סלחתי כדברך:

זאת היתה לי כי פקודך נלחתי. להבין אומרו היתה יובן ע"ד שאמרו המפרשים על פסוק ליהודים היתה אורה שכיון שהיתה אז איז מתעורר בכל שנה בצוה הזמן שהוא וחוזר למליחות הראשון להיות הימים מוכנים לעשות עמנו נסים ונפלאות לעובדי אלה. ומרמז כ"ג על יום אחרון דהטובה הכ"ק זאת הטובה ואמר זאת היתה לי זא"ה גי' ח' ימי הטובה ח' מזא"ה רמז על ח' עלמין דכסופין אשר בצב"ה בלחה וגם נכספה רעונו להתמוסם גם את ידידיו אשר עדים את מדליקין הנרות הללו בשמנים ופחילות להורות נתן כי עורכם הימים האלה עתידים לעשות עמנו נסים ונפלאות וזה מורה ח' מזא"ה ח' החי' אשר זמן אחר זמן ניתן לנו אחר ר"ה יוס"כ והושענא רבה עוד חזון לנועד הוא חנוכה אשר ע"י השמנים והפחילות שאנו מדליקין הפחילות ורומים על הגופים והשמנים על השממות אשר בחכמה אהבנו וימשי' חולצה נשמת אלה מתעל אשר בשגם ח"ו הכלל סר וכל להדליק ע"י הנרות הללו נפש רוח חדש שהם ר"ה כ"ה לכל הנלרכים ולהוסיף על ימינו. וזה רומז עוד ח' על ד' בנחי' כ"ה נ"ה לחדש בקרב ישראל וז"ל זאת היתה לי זאת היתה ככ"ל ע"י ל"י גי' מ' אות מלכות ממלכותא קדישא עילאה שאנחנו מתקבלים ונחמלא נחת. אבל גם לפי דבריו הוא טהן טעם לשבח שמרנו הספוק על דבריו האמורים באומרו ויטי מקץ שנתיים ימים ופרעם חלם כו' ויחי' גי' אל רמז על חסד אל והטעם על ויחי הוא זקף גדול וילורו כז: א תרין יודיין עם וא"י גי' ב"ז כמנין שם הוי"ה הוא החסד אל הנמשך מהויות עליון אשר הוא רחמים גמורים ופשוטים וכל לפועל זה בחנוכה שהגם שהוא מקץ שגור ח"ו קץ על איזה אדם כולל לתקן להיות שנתיים ימים לשנותם לבחי' ימים ואורות. גם שנתיים מלשון משנה וכפל להוסיף ימים על ימיו ולכופלם וכמו שנאמר בחזקי' הגני מוסיף ימים על ימיו כו' ועי"ז ופרעם חלם כחזק גלוי אלחותו בנה שרואים כל בשר על האיש שכבר הי' נטוי למה ונאשו ממנו והשי"ת מרפאכו הכל מודים כי אין כמוך באלהים ד' ואין כמעשיך פרעם לשון גלוי

גלוי כמו ופרע ראש כו' חלם לשון החחוקה כדח"ל פתים חלים. ואמר עוד כי פקודך נכרתי שהגם שהי"ה הוא נוחן כח לקיים המלצה כמש"ה החח כל השמים לי הוא מי הקדימני ואשלם ופי' חז"ל מי עשה לנייה עד שלא נחתי לו מליה מי קיים מלצה מילה עד שלא נחתי לו בן כו' מי אקדימנו ואשלם. וכן שהי"ה נוחן כח לקיים מלצה כ"ר כתיקונה וממליח לו תמוז על שמן ופחילתו והשי"ה העושה ומתקן המלצה מ"מ מעלה השי"ה על האדם כאלו הוא עשה וחקן המלצה. זה כי פקודך נכרתי כאלו אני נכרתי ובראתי את הפקודין. גם ירמו ע"ד שאמר שהמע"ה עוב אחריה דבר מראשיתו טוב לשון הארה האחרית דבר מאיר מראשיתו ע"י שמקיים המלצה בראשיתה בזכות ובהירות נמשך הארה גם על האחרות. וז"ל זאת היחה לי כנ"ל ונחן טעם כי ראויים אכחתי לה כי פקודך נכרתי שנכרתי ושמרתי פקודך מראשיתם שפשינו המלצה בשלמות בהדלקת הכרות כל חטובה וגם על ידי פקודך נכרתי ובראתי מלאכים שישמרו מכל פגע כי מכל מלצה נברא מלאך לשומרו כמש"ה כי מלאכיו י"ה לך לשמרך בכל דרכך. ור"ל כי מלאכיו י"ה לך לשמרך ע"י שאחס מקיים בכל דרכך דעכו ומחס נוזרים וכבראים מלאכים שיכירו וישמרו בכל מדרך קפ פעמיו ולהשפיע לנו כל טוב אמן :

פרשת מקץ.

ידי מקץ שנחיס ימים ופרעה חלם כו'. דהכס ידוע עבודתו בסוד אור ישר ואור חזר שפי' עבודתו ומעשיו הטוב אכחתי גורמים כביכול הארה בעולם העליון ועי"ז אור חזר עליו בכל עוב והיא בחי' מיין נוקבין שאנו מעלין וגורמים שיחזור לנו מיין דוכרין השפעה קדושה מלעילא וכו'. ויהי גי' א"ל שחסד אל ניהן לו מקץ שנחיס ימים. שוכל לגרום להקץ ולעורר שנחיס ימים שני בחי' הימים מ"ג ומ"ד כנ"ל ועי"ז ופרעה חלם נחחק גלוי אלהותו יחי' בעולם והבן:

אתה חסי' על ציתי ועל פיך יסק כל עמי כו' ידוע אח"ה ר"ה "אשר חכס "כודך. ועיקר הסוד ניהן ע"י שמירה כבירה שהוא מדה הסיוד שהיא עיקר הכל כי בזמן בלא יסוד איתו כלום וצריך להיזה יסוד מוסד ואז הבין מחקיים. והגויס הקדמונים ה"י יכולים לראות במשקופי דחמחא וכלא"י בזו"ק של ויסקף אצימלך בעד החלון ע"י.ש. וראה פרעה כי יוסף בחי' יסוד דעטיר ברית ולכן זכר למלכו והחורה היא נכחיית ומורה ג"כ על העתיד ויאמר נא הכחיב על כל מאן דעטיר ברית. אחס חסי' על ציתי ידוע עוב"ז נק' פרודור זעוה"ז נק' מרקלין שהוא עיקר הבית והפנימיות. וז"ל אח"ה כנ"ל כשחסי' בבחי' זו שהחן הודך וחס' נעיר ברית (וירמו עוד באמרו אחס כמו עת"ה כי אי' מחלף צפי' באותיות אח"ה.ע. ור"ל שהגם אס לא נעיר עד עתה ואס חז' פיס קלקול מ"מ על כלם יש חסובה. וז"ל אחס חסי' אס עתה השוב אלי השוב וחובה) כי חסי' על ציתי על הפנימיות שלי להיזה מושל בעולמות עליונים

עליונים כי לדיק מושל זיראת אלקים חסו עולמן תראח בחיך ג"כ עד"ו. ועל פוך ישק כל עמי. דכודע כי זרית המעור זרית הלשון תלוים זה זכח ועש"ה לא לחלל זריתי ומולא שפתי לא אשנה בשלא לחלל זריתי זרית המעור זסוח חני כי מולא שפתי לא אשנה ואה"י ניזל מלה"ר ורכילות ולשון שקר ומרמה נמולא זרית הוא על הספ ולמעלה ממנו והנה הגוף הוא כעיר והאזרים כמו עם שבעיר וכמו שדרז"ל עיר קענה הוא הגוף ואנשים זה מעמ אלו האזרים (וכמו שמהלבי גופא כנודע) וז"א ועל פוך ע"י זרית שהיא על פוך כנ"ל ישק ויחזן כל עמי כל האזרים ובל הדור. ואמר פרעה רק הכסא אגדל ממך. רק לשון מיעע שראה פרעה והזין שגם מלכותא דילי' אין לה חיות כ"א ממלכותא קדישא ולכן אמר רק הכסא שסאי הוא ממועע. אגדל ממך זקשתי שממך ומאתך אשיג לגדולה:

א"י אחת חסי' על זיתי כו'. ע"ד שאמר מח"ז הק' מו"ר מו"ה ליב כהן זצ"ל ע"פ ואחת תלוא אח ז"י ר"ל שהלוא אח ז"י זגשחם להחפול לומר זרוך אחת כמדבר אל אחיו ואל רעבו הרגיל עמו תלוא אחת שיפשפשו מעשיהם לראות אם יש לסס אחת שייכות והכרה עמו לדבר עמו זכוח אחת. וז"א ואחת חסי' על זיתי. אחת. זגשחך לומר זרוך אחת תראח כי חסי' על זיתי ופנימיות חסי' לך אחת שייכות והיכר עמו ית' כדי שתוכל לומר לפניו אחת ואז על פוך ישק כל עמי ר"ל שמהלדיק ממוולא שפתיו ניזן כל העם. וז"א ועל פוך ע"י מולא שפתיך ישק כל יחזן הדיק שנק' כל וממנו יהי' כזון עמי. רק הכסא אגדל ממך. רומז על חחינה ותפלת הדיק הלא רק הכסא שאין לנו זום גדלות להחגל על ידו רק הכסא רק שאחזנו מכינים כסא לשבחך ומקבלים עול מלכותך להיות לך כסא מלכות וגם זה אין זכחנו ב"א אגדל ממך שכל הגדלות הוא ממך כי ד' הוא הנותן כח לעשות חיל. אז יחזקן ככה כלומר רק הכסא שסא דוד עזרך הוא ריק וזקשתי אגדל ממך ממך יציא לי עזר וכסא דוד עזרך מהרה תגמיח זמהרה זימינו אמן:

וירא יעקב כי יש שזר זמלרים ויאמר יעקב זכניו למה תחראו. יש לפרש כי ראה יעקב זרוח קדשו כי יש לו אחת סזר ותקוה זמלרים וכדלוי' בזדרש. וטובל לרמוז עוד כי הנה ידוע כי אלולא לא ירד יוסף למלרים תחלב היו חיו ישראל שקועים זמלרים ומד' מלעדי זבר כוננו והריר תחלב אח יוסף ושיזר וזיחת טומאת וחלאת מלרים להכניעם תחת הקדוש ולכן טוב להסס להסנול להכניע הערלה לזכוש שפחה תחת זבירתה עי"ז הי' לישראל קיום אח"כ ויכלו ע"י הכנתו לזבר אח"כ כל הנילוות. וז"א וירא יעקב כי יש שזר זמלרים שראה זרוח קדשו כי יש מי שמשזר זמלרים אח כל חוקף ולכן ויאמר יעקב זכניו למה תחראו למה תראו לרדת שמה אל תיראו ואל תחתו כי הולך לפניכם ד' והכין לכם מקום להמשך שם שכינתא קדישא וזורחי טוב לכם:

א"י וירא יעקב כי יש שזר זמלרים כו' ע"פ מה שידוע מס"ק כי יש רפ"ח גלוין שפלו וזמלרים זברו ר"ז גלוין ועוד פ"ו נשארז שזבררם אכחו יח"ר שזכה לזבררם זקרב. וז"א וירא יעקב כי יש שזר זמלרים שז"ר אחזית

ס' צ"ר שראש שיש מי שמלקט צ"ר נלווין ולא עוד אלא שעוסק הכנה לדורות שנוכל ללקט גם את ס' נלווין ולכן לזה להם להמול כי מיל"ה גי' פ"ו עם הכולל כי ע"י דנטיר צריח זכה לנ"י ומי ששומר הצריח הוא בדמות דיוקן אדם העלוין אד"ס גי' מ"ה. ולכן ויאמר יעקב לבניו למה תחראו למי"ה י"ל אל זה שהוא צבחי' מה בדמות אדם אליו תחראו כי הרא"י בחדם הגדיק בא יחרת והארה בחדם המסחכל בו ולכן לזה אותם אליו תחראו ותקבלו ממנו הארה והבן:

ואת אחיכם קחו וקומו ושובו אל האיש. כי כל זמן שגא כי יוסף הגל אחי לא הי' קומה שלמה ושינחא כביכול כי י"ב לרופי הוי' נגד י"ב שבטי יו וכה"י חסר שבע א' הי' נחסר כביכול לרוף אחד ומכ"ש יוסף שהוא צבחי' נ"י"ע המקשר כלם ובלי יסוד אין צבין וכאשר הארכנו בזה בדרישנו לחנוכה וכל אשר יעקב ח"ת ישראל לא הי' על הצידה בנו האהוב כ"א על אשר השגיכה שלא הי' קומה שלמה שחסר לרוף הוי' אחד. ולכן אמר ואת אחיכם קחו ולא אמר ואחיכם קחו אלא ואת ו' רומז על צבחי' לדיק את פירושו טפל ודבוק ור"ל ואת אחיכם קחו צבחי' נ"י"ע הטפל ודבוק לאחיכם שאינם יכולים להיות בלעדי קחו כי נלווה בו רוס"ק וכמאמרנו למענה וראה שיש במצרים איש שהוא צבחי' נ"י"ע ועי"ז וקומו יבא בכם קומה שלמה. ושיצו אל האיש חוכלו לשוב אל צבחי' נ"י"ע הנק' איש כמו שקראו אותו הם בעצמם כאומרים דבר האיש אדוני הארץ כי' והטעם דמאן דנטיר צריח נק' איש כי איש ע"ה גי' שד"י רמז על שמירת הצריח שהם שיש האות נכראין מי"מ לדיק האדם להגביר עצמו על החלואה כ"א לקדש עצמו במוחל לו ולומר די צו החלואה שלטונו במוחל פרי' ורבי' זה רמז בשם שדי והבן מאד. ועי"ז ואל שדי כ"ל יתן לכם רחמים ושלח לכם את אחיכם אחר זה יוסף שכעת נדמה צעיטכם באחר ואת צבינתן כי לכאורה לל"ד. למה הצריח יוסף את אחיו להביא את צבינתן אמנם צבינתן שמו מורה על מעשיו להביא הכל לצבחי' ימין נהגללא שמאלא צבינתן ויוסף הי' כונחו לעשות הכנה לאחיו בדרחם מצרימה נבל יסדקו שמה ולכן הצריחם להביא את צבינתן לבנות ולהגביר צבחי' ימינא וי"א ואת צבינתן ר"ל שתביאו הכל לצבחי' ימינא לאכנעא שמאלא תחות ימינא:

אלהים יחנך בני. כ"ל ע"פ פשוטו כי הכה יוסף בפתרונו לשר האופים וחד המשקים אמר הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי וכן בפתרונו לפרעה אמר אלהים יענה את שלום פרעה. כי אלהים גי' הטב"ע שהכל הי' צבחי' הטבע להשיב שר המשקים ולחלואה שר האופים וכן בטבע שני הטבע ושמי הרעב ובדרך הטבע הולמה גדולה יוסף וכן צירף לאחיו בן אמו ויאמר אלהים יחנך בני כמו שאלו נלמה גדולתי ע"י אלהים ודרך הטבע כן יחנך בני צבחי' אלהים ודרך הטבע חולמה גדולתך וחסורת הוא נלחייית וחורת ג"כ לדודי דורות שיחנך אלהים בדרך הטבע לכל הנצרכים להטעם ויפקוד בזה"ק לכל חשוכי צנים כדי שיוכל לקרותו בני. זה אלהים יחנך שיחנך בדרך הטבע צבנים וחולל לקרותו בני גם שיחנך שתבנה צבחי' ומזוי וכל עובד אמן:

פרשת ויגש.

ויגש אליו יסודה ויאמר בי אדוני ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחד אפך בעבדך כי כמון כפרעה. ויחפרש ע"ד הידוע כי השי"ת נק' אחד וישראל נקראים כשמו של הקב"ה וקרוים ג"כ אחד וכמש"ה אחת אחד ושמוך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד ומכ"ש הצדיק אשר מפריש עלמו מכל פניני עוה"ז ועושה הכל לטורך גבוה אפי' במאכלו ובמשחיתו ולרכיו הגופניים הסכרתיים אינו עושה להנאה עלמו כ"א להעלאתו הנ"ק ושאריו כוונת ידוע ל"ה ועי"ז מתדבק באחרותו ית' וכביכול נכנס בקרבן ית' ממש וכשמתדבק הצדיק שנק' אחד בהצב"ה שנקרא אחד אזי צ"פ אח"ד גי' כ"ו במנין שם הוי' צ"ה ונעשה שלמות הוי"ה. ח"א ויגש אליו ואמרו במדרש מלינו הגשם למלחמה הגשם לחפלה ר"ל שיוכל לגשח אליו ע"י המגחמה שלוחם מלחמותו ד' בכל עניויו ואוכל להמא בקרבא וכנ"ל ומכניע ה"ר וכינ"א עי"ז נגש ממש אליו ובקרבן כביכול ונעשה צרוף יהודה שהצדיק שהוא בצחי' דל"ח לית גי' מגרמי' כלום נכנס בחוק הוי"ה ומדבק בו ית' ובזה יוכל להמשיך מאחו ית' השפעות טובות ואז ויאמר אליו שהצדיק שנק' יהודה אומר ליוסף רמז אל צדיק חיי' עלמין בי אדוני הלא ישראל הם בני צדיק בני צדיק ובודאי תשפיע להם כנ טוב. לכן שאלתי ובקשתי שיהי אתי השליח לקבלה עבורם כל טוב וזהו בי אדוני בידי תשלח עוד שופך הצדיק תמנתו ידבר נא עבדך כי' כי בזמן שביהמ"ק קיים היינו יכולים לעשות יחודים ותקונים להוליא דבר בשלמות לפניך ובקשתי כי גם עתה ועד עתה מנחת יהודה כימי עולם וכשנים קדמוניות שהגם שבגנות אין לנו יכולים להוליא יהודה בשלמות כ"א כמו הצאי דבורים ח"א ידבר נא נא משמעותו חזי כמו אל תאכלו ממנו נא ור"ל הנם שאני מדבר לפניך הצאי דבורים יערב לפניך שיחתי ורגתי כימי עולם ושלמה פריים שפתינו ושפתי תפתח אשר ידבר נא חזי דבורים יקובל לרצון לפניך על כי אני עבדך וכלו דברתי דבר שלם באזני אדוני כאלו הוא דבר ולא חזי דבר וממילא ואל יחד אפך בעבדך כי כמון כפרעה כי בעוה"ז לא כשהוא נכח הוא נקרא נכח צי"ה ונקרא בא"ד חסו כמון כפרעה כי כמו בגילוי אלהות שג"כ בעת אינו יכול להקרות בשם המיוחד ב"א בשם אדני כן יהיו נא אמרנו לרצון כאלו נעשה בשלמות אכי"ר והוא רחום יספר בעדי בדברים האלה:

אדוני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח. ולכאורכ מלה לאמר כמיוחד ויוזבן ע"ש שנפרש הכי' ועתה ישראל מה ד' כוי שואל מעמך כ"א ליראה את ד' כוי לאהבה וכוי ויוזבן עפמ"ש מוח"ז הקי' נו"א כפרעה זו פ"י"ה וכיראתך עברתך דהנה הצב"ה אין שייך בו שום יראה רק היראה האמת יש לו להשי"ת שמתירא שלא יחטא האדם מחמת אהבתו שאוהב את האדם להטיבו כוי ולכן מתירא שלא יחטא עכ"ל הצריך לענינו עי"ש. ופשי' דבריו הקדושים נפרש הכי' ועתה ישראל מה ד' וכוי שואל מעמך כ"א ליראה את ד' שהיראה שהוא את ועם ד' שמתירא שלא תחטא יחי' לך יראה זו וזה ג"כ את ד' את מורה על הטפל ודבוק

הדבוק שהיה לדבוק עמו ביראה ותחשוב אם הבוצ"ה מחירא שלא אחטא למען יטיב לי ואיך לא אירא אני מלחטוא וכשעושה האדם כן וסר מרע אזי הטי"ח אובד ואוחז וכן אהב ע"י היראה חגיע לאהבתו ית' וכ"ז נעשה ע"י הכשמה דידוע דשאלה הדרה בשימא עזרי"ך להחזיר הכשמה כמו שניחנה והוא שואל מאחס לאמר שיוצא מהם התפארות עליון, ואומר להם ה"ש לכם כו' ה"ש שהם שחחס בעובד"ז בבחי' יש וגשמייות מ"מ לכם המה נחונים ע"י בחי' אב היא היראה שהיא עיקר וראשית העבודת כמח"ס ראשית חכמה יראה ד' יראה עילאה. אז אה. היינו שהם אוחס שאין כחם יפה להגיע להיראה עכ"פ יחי' בבחי' אה כמו קרוב כי קרוב ד' לכל קוראיו:

א"י אדני שאל כו'. ע"פ האמור שאל מלשון שאלה וכו' דיקים ע"י שורש נשמתה כביכול הקב"ה שאל לדידו והיו שאלה צבעלים ע"י התדבקת תמוד זו ית' וכמח"ס ואתם הדבקים בד' אלהים חיים כלכם היום. "חיים" כלכם "היום ר"ה גימט' ג"ל כי ע"י הדבקות זו ית' זוכה להיות ג"ל עיני ואביטתה כפלאות כו' כאשר באמת ידעתי כי א"ל להשיג החורה בפשטות כ"א ע"י כהחכלתה זו ית' ומאחו תל"א חורה. ח"א אדני שאל את עבדיו שהטי"ח הוא שאל את עבדיו שאלה צבעלים כ"ל ועי"ז ה"ש לכם שהם שיש בחי' לכם כל לרכיכם המורה על הגופניות מ"מ יחי' לכם בבחי' ואתם קרוים בנים למקום הגם שכתוב תהלה עבדיו פרושו עובדיו ע"ש העבודת אבל מ"מ יתעלו לבחי' בנים הבן [בבן] המחפש בגוי דאביו ומי שאין כחו יפה לזה יחי' עכ"פ בבחי' [את]

שישראל קרוים ג"כ אחים והבן:

א"י אדני שאל כו' כי העיקר השם היא הטי"ח עליון אולם בגלות לא כשאתי נכתב אתי נקי נכתב ב"ה ונקי באדני' אמנם מי הא"ת החכם ויבן זאת משלב בחפלתו הו"ה באדני' כידוע בש"ע א"ת. וזהו אדני' שאל את עבדיו שנתן לנו רשות לקרותו בשם אדני' להיות שאל את עבדיו שיוכלו עבדיו לשאל ולבקש ממנו חפלותיהם ולא ה"ש לכם אב שהם שחקראו בשם אדני' יש לכם אב הוא המחשבה לשלב השמות וכ"ל ומי שאין כחו יפה לזה ליהד כ"ל עכ"פ יחי' בבחי' אה ור"ל בהחזרות מלשון אחיו והתחברות וכאמור:

הקול נשמע בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו. להבין חיבת לאמר אשר איכנו מובן כ"ל ע"פ הידוע דכל כוח יוסף ה' לעשות הכנה לשכינתו במצרים להמשיכה שם ולא כחעכב זה זמן כבר לכל תה הודעה לאביו מטיב מעמדו ועי"ז עשה הכנה לגאולה למען יוכלו לאח מכור הברזל ממצרים כידוע ב"ק ועי"ש וכל עוד שלא נחידת יוסף עם אחיו היה בבחינת קול בפנימיות בנה ולא בפועל והדבור אין זו כאשר באמת ה"י אז הדבור בגלות והארכו להוציא הדבר מהעלם אל הגילוי לגלות אלוהותו ית' ולבא לבחי' דבור. ח"א והקול היינו הפנימיות נשמע בית פרעה בפנימיות של גילוי אלוהותו. לאמר. שיוכל לבא לבחי' דבור ע"י כי באו אחי יוסף ויחידו עם ל"ע וזהו זכים ויטב כו' ויטב חמן ב"ה (בא"ת ב"ה) שמן השם המסוגל להעלאתו העליון הק' ועי"ז ויטב בעיני פרעה טשאים חן בשיני גילוי האלקות ובעיני

ובצעיני עבדיו יש לכם חן בצעיני המקום ובצעיני הצריות אפי' בצעיני האומות שהם קרויים עבדים:

ועיניכם אל תחוס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא. ידוע כי השיי עשה אדם קרן מחומר בגוף אמנם הוא צבחי מחלקות כמו שיש ד' עולמות אצ"ע כן האדם בד' בחינות הנשמה הצובה מאצילות קדשו והרוח מעולם היצירה והנפש מעולם הצריחה והגוף הוא צע"י וצ"י האדמכות האדם גופו מקשרו בנפש והנפש תעלה אל הרוח והרוח תשוב עד הנשמה ועי"ן מתדבק באצילות קדשו והגר"ן נק' צבחי עי"י"ן כמו שמהי"ן בא המאירע כן עין ד' אל יראו ועיני ד' אל הצדיקים ע"י ההודמכות כנ"ל ע"י החורב לשמה שהוא לשם ד' ומאחר מקור החורב זוכה לאור ד' והוא ע"י הנשמה וכאמור נר ד' נשמת אדם. י"ר אוחיות "נפש" רוח הוא דבוק צד' ע"י נשמת אדם כשהנשמה זכה צדמות דייקן אדם עליון. וי"א ועי"כס היינו הגר"ן אל תחוס על כליכם לא יחוסו על הגוף שהוא כלי להגר"י לאמר אוך אסנף אחי בקימת חיות וכדומה ואחלש אחי לזה יסיר אל תחוס על כליכם כנ"ל כי טוב כל (ארמ"ש י') [ארמ"ש] ע"י שאתם מצרירין ומעלין בזה כל טוב והגי"ק מארמ"ן מנבול הרשעה עי"ן לכם הוא יתן החזקות בהגוף שנק' לכם ידוע:

א"י ועי"כס אל תחוס בו ע"ד אומרים ז"ל לא מלא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השמים. הכונה כי עם בני ישראל היכל ד' המה והם כלי קבול להשראת שכינתו ית' בחוכם וכמא"כ ושכנתי בחוכם וכמו שבמקדש לא הי' רשאי ליחסר כלי אחד כן האדם שהוא מקדש אליו ית' לרין בכל יום תמיד בכל עת ובכל עשה לפשפש במעשיו לחקן כל אשר פגם מאבדו להיחזר כולו שלם כליים שלמים ואז יהא כלי מחזיק ברכה ע"י השלום שהוא שלימי דכל אבריו. וי"א ועי"כס אל כמו אל צירי ור"ל האל השי"ת הוא עי"כס אשר תחם על כליכם תחם כמו חח כי "ז' וס' מתחלפין באותיו" זש"ר"ן שהיא חח ורואה בכליכם הם האברים אם הם שלמים וראויים להשראתו ית' להיות מקדש אליו ית' ועי"ן תזכו כי טוב כל ארמ"ן לכם הוא כי ידוע בזמן שצבי"ת קיים ע"י היחזים והקרבות היינו מקבלין אהבתו עיקר השפעה והאומות היו מונים מהתמלית לא כן בגלות הוא להיפך אבל ע"י לדיקי הדור המתקדשים והממסרים גם עתה הם כמקדש וחוכים לקבל הם העיקר והעניפה הראשונה והאומות מזנו מהתמלית כמקדש. וזו אזהרת כ"י הסרו בכלים שלכם להיות שלמים כנ"ל כי טוב כל ארמ"ן עיקר השפעה לכם הוא וכאמור אכ"ר:

ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הן לכם זרע וזרעכם את האדמה. להבין אומרו אל העם והיו די אם אמר לעם. ונראה עפ"י שהבאתו לעיל צפ' באריות דעיקר כונת יוסף היה להמשיך השכינה לארמ"ש למען לא ישחקעון שמה ולזה מל את המצרים להבניע הערלה ח"ש אל הע"ס בחוס' הי' המורה על המילה כמו שגמ"ט באלע"ה שהי' חסר הי' אברים וע"י הוחזרו לרשותו כדאי' במדרש ע"ש. ולכן ויאמר יוסף אל העם הנמולים שצבם הכניס אחי הצנה מדבורי פיו ואמר הן קניתי בו'. הן הם האותיו שאין להם התחברות

לגוס מספר כידוע בא"ב דאי"ע ביה ולכן סם רומזים אל סבורה ביה אחר
 יחיד האמיתי שאמר לכם הן קניתי אחכם ר"ל שאחכם ועמכם קניתי סבורים
 לביטוח פה עמנו ועי"י ואלה אדמחכם העליתי ג"כ הארלות שלכם. לפרשה ר"ל
 צינור אלסוחו יחי: הא לכם זרע. הא רומז אל המילה כה"ל גם היא ג"י וא"ו
 על המשכת השפע זה יהיה לכם זרע ועי"י וזרעכם את הארמה הוכלו לסביא
 כביכול זריעם וכתרה בארמה דלעילא כי מיה מארמה רמז על אדם העליון ד'
 מארמה רמז על ד' אותיות השם. א' היא סכוללת ע"ד שאחז"ל ישראל מפרנסין
 לאביהם בשמים וחו סבוד אור ישר שאנחנו מעלין מחד לאבינו שבשמים. וסבוד
 אור חזר מאתו יחי אלינו ג"כ וזרעכם את הארמה שתמשיכו כל טוב אל עוסי'
 בבני חיי ומזוני וכל טוב אמן :

פרשת ויחי

ויברך את יוסף כו' יברך את הנערים כו'. כל מפרשי הסורה שמו לב איה
 אפוא הוזכר ברכת יוסף. ור"ל ע"פ פשוט. כי סנס לקמן בשמעון ולוי
 אמר בסורה אל תבא נפשי כו' ערש"י וסיבן מזכר שמו בהסתיחסם על הדוכן
 גמלא שלא רשע שיוכר שמו על מעשה אשר לא טוב עשו חיו כ"א על סביב
 יזכר שמו כי סם בני יעקב. וזהו שבירך את יוסף יברך הנערים שיפטו תמיד
 מעשה הטוב אשר יקרא בהם שמי ושם אבותי שיתייחסו אחרי וגמלא כי זה
 ברכת יוסף שיהיה לו בנים טובים שילכו בדרך הישר וזה כוונת הזסיק שחי'
 ברכתא דבניו היא ברכתא דאבא ע"ש :

א"ו ויברך את יוסף כו'. על פי סידוע והבאנו לעיל בפרשה כי יוסף מרכבס
 לצי"ע והוא סוכרה לרדת תחילה מזרימס למטן ימשיך סשכניס שמה לסיות
 לעזר ולסעד לישראל סיוכלו ללאת מסס כידוע ולזה בפזח דבריו בסחילו לברך
 בניו סם י"ב שבניו יס נגד י"ב לרופי סוי' וכל שבט נגד לירוף סוי' וכלס
 כלולים בצי"ע מדת יוסף ולכן סיקף בירך כללת סשבטיס לסיות את יוסף. ר"ל
 גם יוסף כללס תמיד ביוסף בבחינת צי"ע והסורה היא ללחית וקאי גם
 אלעזריה בכל דור ודור יסיו כלולים בלדיק ועל ידו יושעו בכל טוב אמן :

חבליה עינים מיין ולכן שנים מחלב. יתבאר ע"ד שיה סחו ממחקים וכלו
 ממחמדיס. ח"ך הוא ספנימיות רומז על סעבדות שלר"ך לסיות סוכו
 ככרו לא כאותן אשר בספלתי ימחאו כף ונוע ינועו כעלי יער מפני רוח ולבס
 לא נכין עמס בפיסם וכשפזס יכברו סו ולבס רחק ממנו יחי' ולא זסו דרך
 יסכן אור סעבודה כ"א יהיה נכון לבו בסוליאו הדצר לפני סו יסיו לבו ופיו
 בלחי להי לבדו. וי"א סבו ממחקים כשחכו היינו ספנימיות ממחקים ככוונת
 לבו אזי כלס מחמדיס כי אחר כונת סלב סן סן הדברים. וי"א חכלילי אותיות
 ח"ך לי לי גי' יחי' רוח מלכות כשהח"ך הוא ספנימיות הוא לי אל בחיי
 סמלכות אזי היא זוכס. עינים מיין. זוכס לסמשיך את סעינא פקוחא מיין ויין
 גימי סוי' ר"ל מסיר סעליון. ולכן שנים מחלב. ע"ד סמפורס אלנינו כסם

הסיק מוכרש לדיקלשפורג ע"פ גמולי מחלב עתיקי משדים כי בסעדר המקבלים נעחק הסשפעח הסורה מהמשפיע כמו החינוק כשגמל מהחלב אזי נעחק החלב מהשדים. חס ולבן שינים שיכיס בן חס בחנינת שינים. לשון משנס וכפל להיות עסק בחורה בעוה"ז וימשך השפעח אור הקי מעולם העליון וזהו מחלב כמו בצחי' חלב וסבן. א"י ולבן שינים מחלב. מחלב לירוף מ"ח ליב רומז על המיח טיפין הסשפטין מלמעלה כדאי' צוה"ק והארס הדריק מרגיש בהם בלבן ומכין עצמו להיות כלי לקבלה וע"י זה יוכל להמחיק כל הדינים וז"ל ולבן שינים. שינים מלשון חולעת שני המורה על דין יבאו לליבון עליון ולסמחקה מחלב ע"י המיח טיפין שיררו ללב הדיק וסבן :

כאשר שמנס לחמו והוא יתן מעדני מלך. יבואר ע"ד דאי' בספרים סימן לארס שחפלתו היתה כראוי באס רואה שאחר התפלה לבו מחלסב לחורה סי וברחי' הכל נרמז בחורה. ולדעתנו נרמז זה בכחוב כאן מאשר לשון אישור וחפלה ור"ל ע"י התפלה אזי שמנס לחמו' היא החורה שנקרא להם עשים לבו לחמו בלחמי זוכה ללמוד החורה בהחלסבות :

א"י מאשר שמנס לחמו כ"ו. כי אשר רומז לשם אלהים. א' הוא אלהים פשוט. ע"י הוא אלהים דמילוי יודין. ר' הוא אלהים דאחוריים ע"י בכונות הסריז"ל במוסף דריח ויכולין להמחיקם ע"י החורה וזהו מאשר הם בני לרופים חלקים ככ"ל. שמנס ונמחק ע"י לחמו ע"י החורה שנקרא להם ככ"ל והוא יתן מעדני מלך. והוא ר"ל הדינים בעלמס יכנימו כי יתן מעדני מלך וכל טוב לישראל: א"י מאשר שמנס לחמו כ"ו. על פי מה שהקשה החוי"ט על אמרס אין מזל לישראל והלא אמרו בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא אלא במזל וחיידך שפ"י הזכות אפשר שישחנס המזל ע"ש. ז"ל מאשר ע"י האישור והילוך בדרך הישר וע"י התפלה. אזי שמנס לחמו משנס המזל לחיס ג"י מזליא. והוא יתן מעדני מלך. ערשיה ונכר יולא מעדן להשקות אח הבן. ור"ל ונסירו עילאש יולא מעדן העליון להשקות אח הבן אח ישראל שנקי' גן נעול וזהו והוא. מעולם הנסחר יתן מעדני מלך מעדן העליון חפוקי מלכין וכל טוב על ישראל :

בפתלי אילס שלוחה הנותן אמרי שפר. יבואר עפ"י פ"ס כאליל חערוג על אפיקי מים בן נפשי חערוג כ"ו ויובן ע"פ דחז"ל כשהחיות למאות מים מחכנסות על אילס שחפלה עליהם ע"ש בדבריהם. ז"ל כאליל זה הצודיה שהוא חקיף ופסל היכולת ובעל הכחות כלס כאליל מלשון אילי הארץ אשר חערוג על אפיקי מים להבדיל בין מים הזדונים ובין מימי החסדים ליתן חסד עליון בן נפשי חערוג אילין כי מכיון שהיה משחוקק להטיב לנו מכ"ש שאנחנו מחוייבים להשחוקק אליו לייחל ולשפות חמיד אולי עתה יטת רצון להשפיע כל טוב וצפרט להיות מחכה חמיד בחלות הלילה עת כי יבא להשחטשע בג"ע עס נשמות הדיקים אולי אוכל להשיג ביכ איהם ששטוע ונועס עליון לראות עולמי בחיי המחוקק מדבש ונופח לופים. ז"ל נפחלי אוחיות נופח לי ל"י ג"י מ' אוח מלכות ור"ל שזוכה לנפח ומחיקות והמלכות עילאש על כי הוא. אילס שלוחה. שהוא כמו אילס המחכה ומלפס לרחמי שמים לפחות מקור מים וכ"ל אבל במה יזכה אח ארחו לחות

לזכות לה גמר אומר הנותן אמרי שפר. אמרי. רמז על המחשבה כי אמירה הוא בלב ור"ל בשמכניס מחשבתו בדבורי תורתו ותפלתו להיות פיו ולבו שזין לשמים וע"י זה יוכל להמשיך כל עוז על העולם שנברא בעשרה מאמרות וה צ"כ הנותן אמרי שפר שנותן כל עוז לעו"פ שיבא באמרים בכל מעשה ואמר ויאמר אלוקים יתן לו ג"כ שפר משופרה עילאה בהשפעת כל עוז למען לא נתבלבל מעבודתו ית' ויוכל לעבדו בהרחבת הלב מרוב כל אמן :

בן פורת יוסף בן פורת עלי עין בנות לעדה עלי שור. יתבאר עפ"י שכתבנו לעיל דפי' כי הוכרח יוסף לרדת תחילה מזרימה להמשיך שם שכינתא קדישא ותהיה כמו משכון שג"כ צעוהים שיבאלנו כי בודאי יזכור להושיע שכינתא לגאלה ולזה מבר להם יוסף סימן שמי שיבא ויאמר בכפילה פקד פקדתי הוא הגואל האמיתי ובאמת צריך להבין למה דוקא בכפילה שני פקידות. ולפעמי פקידה אחת על השכינתא וע"י יפקוד גם אותנו ובלא זה היו ח"ו משתקעים גמה וע"י לעיל בפרשיות הקודמות באריכות. וזה שהשיב וניחם יוסף לאחיו בחושבה אחרי מות אביהם כי ישמעם וישיב להם עגמולם ולכן ניחם אותם אחת חשבתם לרעה אבל נתגלגל זכות גדול ע"י זה למען עשה כיום הזה כמו היום שנמשך אורו מאור העליון וכדאי' בזוה"ק משכו יומין עילאין ליומי תחאין בן יומשך אורו עליכם ולהחיות עם רב. להחיות אחכם שחיו בנחי' רב וגדלות וגם כי תרבו ותפרו ותצלמו מאד מאד. זה בן פרת יוסף. בן הם עם קודש ישראל זכה להיות פרת לעשות פירות ע"י יוסף בחי' צ"ע והוא שזיכה אותם להיות בן פרת כמיל על כי הוא עלי עין. כי השבתי ים נקי' עיינין עיני העדה על כי הם כל הסתכלות שלהם אליו ית' והוא עליהם כי כל הניק כלולים בצי"ע וע"י. בנות לעדה עלי שור. בנות הם האומות שנקי' בנות כדאי' במדרש שה"ש הם לעדה עלי שור לפי' ולקוות עלי השפעות שור הוא הצי"ע שנקרא בכור שורו להיות ניין ע"פ מהחמ"ט ולנו יבא העיקר והבן :

אי' בן פרת יוסף כו' שיהיה בן שיפרה בנחי' הדרקות שנקי' יוסף ובמה יזכה להיות בן פרת כמ"ל הוא עלי עין עבור העין ששומר עצמו להיות עולם עיניו מראות ברע וסבב אל עמל לא יוכל ובפרע דימי השובבים פלריך מאד לשב על זה ומכא להיות בן פרת :

אי' בן פרת יוסף כו' פורת אותי' פותר שהיה יוסף פותר החלום כרצונו לעוב או להיפך כי ע"י דביקותו זו ית' היה היכולת צידו להטעותו לכל אשר יתפן. וככה ירמז על כל דייק בדורו שיוכל להיות פותר הכל לעובדו ואמר מי ששואל בן פרת כמ"ל הוא כביכול עלי עין דייק מושל ביראת אלוקים דייק גזר והקביה מקיים הקביה גזר והדדיק מבטל ממלא כביכול הוא מושל עלי עין העליון. בנות לעדה עלי שור. שור הוא האסתכלותא רמז על בנת העין שמשם הוא האסתכלותא וירמז על אומרם כל הנוגע בהם כאלו נוגע בבנת עינו. וזהו בנות לעדה כשהם רוצים לצעוד ולדרוך ח"ו עלינו הוא כאלו כביכול לעדה עלי שור על האסתכלותא בנת עינו

עינו ובודאי תופיע לו ידו וזרועו היא חסמככו וד' יפר עלה נויס ינח
מחשבות עמים ויחננו לחן ולחסד ולרחמים בעיניו ובעיני כל הצביות וגם בעיני
האומות ויגזר עלינו כל טוב וישפיע עלינו שפע קדש וטוב חמן:

נשלם פרשת ויהי. בעזר אמר ויהי.

ובזה נשלם ספר בראשית. בעזר המגיד מראשית אחרית.

ספר שמות

פרשת וארא

וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה'. לבבין מלה אליו דלכאורח הוא
כמיוחר. והנראה כי הנה וידבר לשון כהנהגה מלשון דבר אחד לדור
והרצון בזה כי מאלו לא תאלה הרעות ולכן דבר והנהיג את צחי' אלהים ודין
אל משה שיהיו הדינים בידו להטווחם לאשר יחפוץ ואל הדאוג כי צהדי הולא
לקי כרצא לכל יגע הדין צעם ה' לכן ויאמר אליו ר'אלו ולהטפליט ודבוקים
צו: אני ה'. בצחינה הו"ה ורחמים המיד:

וארא אל אברהם כו' אשר גרו צה ובפירש"י וארא אל האבות וכל מפרשי
החורה שחו לב לדקדק מאי בעי רש"י בזה. והנראה לבאר להנה הגם
שאח"ל צבכראם צשביל אברהם נכרא העולם מ"מ מזינו דכתיב יעקב אשר
פדה את אברהם ודרז"ל צשביל יעקב ניצל אברהם. אולם הכל עולה בקנה
אחד שבאמת הכל נקרא ע"ש יעקב כי מאברהם י'אל ישמעאל ומיחאק י'אל עשו
והכל היה צדק ובמשפט שהוכרה להצברר הסיגים וי'אל החילה ישמעאל כדי
שי'אל יחאק זה ונקי ועשו הוכרה ללאה מיחאק למען יהא צבטן אחד ע"ש יעקב
לשאוב כל הסיגים והצוכמא וי'אל עשו החילה וסריותו עמו בכדי שאחיב י'אל
יעקב בלי שום סיג וחס"י מעתה שלימה צ"ב שצטי יה שכולס יפה ומוס חין
צחס ולכן נקרא הכל ע"ש יעקב כי היא כוללת כולם. וזה שפרש"י וארא אל
האבות רומז על יעקב שהוא שלימי דאצטן וכלם נקראו על שמו וכדאיתא
צמדרש שאברהם וי'אלח נקראו ישראל ע"ש וכלם כלולים זה צזה וצחס יעקב
יקראו. ונה ר"ח אברהם י'אלח יעקב הוא ח"י ג"י השם חסייה וידוע דמורה
על דזמין לאתגליא ר"ל מי שמכין עצמו ללכת בצרכי האבות וכמו שאמרו חז"ל
צצריך האדם לומר מחי יגיע מעשי למעשי אבותיו וככה ירמו הכחוב חס"י
בעל לישראל חס"י מי שהוא צבחי חס"י כניל שמכין עצמו ללכת בצרכי אבות
הקדושים חס"י חס"י בעל לישראל מה על אינו נעצר ככה לא יעזר ממנו ולא
כבר ממנו מזמתו כי הבא לעקר מסייעין אותו. חס"י וארא אל אברהם כו'
צנראה

שנראה אל המכין עצמו לנחיה אהיה וכניל באל שדי. כי שיין בחלה רישין רומז לחלה אצבן כנודע ורישין דשיין הם בזקיפה כי ההולך בדרכי האבות יש לו הרמה ראש לעמוד לפניו ית' וכמו שרומז הכתוב כי השא את ראש בני ישראל. כשנראה להיות לך השפואות ראש כניל אזי את בני ישראל חדבק בדרכי האבות שבנו בית ישראל להיות לי ראש שהם יהיו לך לראש ולמגן כי האבות בעולם העליון מרגישים אשר הבנים ומליצים עוב בעדם ועייזו זוכים אל לי ראש שיהיה לי הראש דכל עלמין יהיה לו למחסה ולמסחור מזרם וממער כי ימער על רשעים פחים כו' יהיה לו הצויה ללל ולסכה מחירב וזה שרומז שם שדי שיין על חלה אצבן וההולך בדרכיהם זוכה לנחיה דיי שהייד עתים לא עובים ככללים ומחוקין בייד עתותי הטובה. גם שדי רומז שי רומז על אלהים במלוי יהוה יומחק בדי ריל די אותיות הוייה עיי ישראל שהם נקראו דלים על כי מקבלים מאתו ית' וליה להון מגרמיהון כלום ומחוקים במדת הדלות ועוה ולכיו זוכים עיי קבלתם החורה שגרמזת בייד משדי שרומז על החורה שהיא חכמה הקדומה: ושמיו ה' לא נודעתי להם. בלמה שדיע להם לא קיים להם כמו שפרש' זיל והכונה כי אמר ה' ליעקב 'אנכי יארד יעמך כו' ריח גימי' ע"כ שם של ע"כ ושאר השמות ולרופי שירדו מלרימה עם השכינה וכל פמליא של מעלה ולכן נאמר לו ואנכי אעלך גם עלה. כשאתלה את האנכי גם עלה העלה אתה ורמז לו בלמרו 'איריד ה' רומז על אלהים פשוע רי הוא אלהים בלחוריים יומחקו עיי די אותיות הוייה ועודני לא קיימתו:

וגם הקימותו את בריתי אחם. אחים אותיות אמית רמז ליעקב עשיה חתן אמח ליעקב. הקמותו את בריתי לחת את חרץ כענן. כענן אותיו עכנא חרץ לשון רצון ור"ל שאתן רצון להכניע את העכנא והסע"א: את חרץ מגוריהם אשר גרו בה. ר"ל כמו שגרו האבות בגי ראשונות חב"ד ועיין בכחצי הקודש לאלאמיר זיל וחזין. גם ירמוז אשר גרו בה עיד שפירשו המפרשים במע"ה כי חלל למלחמה על אויביך כו' ושניה שבין ור"ל שחשבה מהם הניק שבין שבויים אלליהם עיש באריכות כי ידוע שבכל דבר יש ניק המחיה אותו ובבוא הצדיק ומלקט הניק מעלהו לשרשו ונשאר הסע"א בלי חיות כלל. וז"ל לחת להם כו' את חרץ מגוריהם ר"ל הדירות שהיו להנייק אשר גרו שם עד עתה חתן לכם מחנה שחובל ללקט ולברר כל הנלווין להעלותם אל המקום אשר ה' שם אהלם בחחלה. וככה נוכל לרמז בכחוב דרך שלשה ימים נלך במדבר ונבחנו לדי אלהינו ר"ל דרך שלשה ימים דרך שלשה האבות הקדושים שהם בחיי ימים ואורות קדישין לעילא ודרכם דרך הקדש יקרא כי הם פתחו דרך זא וכדמלנו במדרש שאתע"ה פתח פתח לעוברי דרכים ור"ל לאלו שעברו דרך ה' פתח להם פתח ללכת בדרך ה' לכן יחזק מסר נפשו על קדושתו ית' וכן יעקב ברעוהו האלף אשר ללכן לימד חושים בינה וכמאמרם ז"ל שטסק בסי' חסילים ובדרכם נלך. במדבר. להיות הספק במדבר להפקיר אליו גופינו נפשוחינו רוחינו ונשמותינו אליו נאסוף כי הכל שלו ואזי. וזבחנו. נזבח ונחחוך כל הסע"א והדינים להיות לה' אלהינו כי ה' הוי"ה ורחמים יהי' אלקינו. גם ירמוז 'דרך שלשה ימים. ריח שדי כניל נלך

יגדך במדבר ר"ח שם זין. אש"ר. השיין רומז לגי האבות הכלולים ביעקב חבל נחלחו כחוצי המשולש ובאמור למעלה. ובאמת לא כידך משה מאומה מפרעה ולא ביקש ממנו שילכו על שלשה ימים כיא גאולה עולם תהיה להם ובאומרו דרך שלשה ימים היה כונן משה על שלשה ימי הגבלה שנאמר להם היו נכונים לשלשה ימים וכמה כתובים הנאמרים שם על יום השלישי ודרך שלשה ימים אלו נקך במדבר עד אסיפה המוחלטת ממש אל הכובים שנקי דבר אחד לדור המנביג העולם כלו בטובו וגם לא דבר זאת לפרעה כמבואר בסיק כי משה כל דבריו לא היו אלא להכזיב ולפרעה נכנסו הדברים בלבו ממילא וכן כאן לכל הפרטים שכחנו לא דיבר משה לפרעה כיא החחק להשייח דרך שלשה ימים נקך במדבר כניל חבחנו לבי אלקינו כאשר באמת בשעת מתן תורה העלו פולות וזבחים, או שהחפלה שיתקרב ביאת משיחנו ואז חבחנו כל המסכים המבדילים בינינו לבין קונו כי אם לבי אלהינו שיהיה יוכר לכל כי ה' הוא אלהינו וכמיש כי אז אהפוך אל עמים שפה צדורה יחד לקרא כלם בשם המיוחד ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד אמן:

ויצא משה מעם פרעה ויעתר אל ה'. יבואר ג"כ ע"פ מה שכחנו למעלה כי משה לא היה מדבר עם פרעה כיא היה דבוריו אליו יחי וממילא נכנסו הדבורים ללב פרעה. וז"ל ויאל משה מעם פרעה שהוא בחי העורף ויעתר אל ה' בלתי לבי לבדו:

א"י ויאל משה כו בסגנון זה אבל באופן אחר קלה שיאל משה פרעה כי מה לי לדבר דרך מסכים וסוייגים וכונתו תהיה למעלה הלא טוב לי להחפלה לבי לבדו ולא עוד אלא אני כחי יפה לדבר עם פקעה ולבי למעלה אולם בני עליה כמה מועטים ולכן ויעתר אל ה' שיכריח כל המסכים והבדרים שיובל להחפלה אל ה' ממש וכן זכה לזה שכתב אז יסיר משה ובני ישראל את הכירה לבי ר"ל לבי ממש:

א"י ויאל משה כו דידוע כל הברור שעשה משה וישראל במצרים להוציא בלעם מפיסה לברר הנייק מפרעה ומעמו לא נשאר א' וידוע כי כל חיות הסע"א הוא מהנייק אשר בקרבם אבל כאשר חיל בלע ויקיאונו נשאר כפגור מוצם והלדיק עם הניזון שהוא שמעלה מתלכב יותר לעבודתו מה שלא היה בשכל [בסכל] השקוע ראשו ורובו בסע"א כי בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת. והגם כי אמרו חז"ל זכה נוטל חלקו וחלק חבירו בגיע דמשתע דוקא בגיע מ"מ יש בחי' אחרת בחי' עולמן תראה בחיך וכמו שנארנו ענין זה בארוכה במקום אחר. וז"ל ויאל משה מעם פרעה שהוציא הניזון הקי' שהיה בפרעה ויעתר אל ה' בניזון זה ממש העתיר אל ה'. ואמר ויעתר ולא אמר ויהפלה מלשון עתר וכדברי חז"ל מה עתר זה מהספין בה הכבושה כך בחפלה הלדיק מהספין מדה"ד למדת הרחמים:

א"י ויאל משה מעם פרעה כו דהנה בראותם האותות והמופחים אשר עשה משה והחרטומים בלמיהם עשו ג"כ אותות היו נכונים ופוסחים על שתי הסעיפים

הסעיפים ולכן יולא משה מעט פרעה אפילו אחת הכלואים והמשוקצים עם פרעה הוֹלִיֵאס משה ויעתר בְּיָסוּדוֹ אֵל ה' :

ואולם בעבור זאת העמדתך בעבור הראותך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ. כי פרעה הרשע כיהן ואמר לי יאורי ואני עשיתיו לכן אמר לו בעבור זאת שתראה כי זאת היא השכינה שלעת עתה. או כי התפאר בעצמו שהוא אלוה ובידו להשפיע וכי הוא בחי' דבר לכן אמר בעבור זאת העמדתך שבעיני תורה שחתה בחי' זאת וגוף המקבל ממני. ובעבור הראותך את כחי כח"י שלי יש כח"י בחי' דבר המשפיע. גם כי יש יידי עמים לעוצה ויידי עמים להיפך וכללים כאלה ומתקיים כל הכיח עמים ביידי עמותי העוצה וחוה הראותך את כחי' כניל ועייז ולמען ספר שמי בכל הארץ שיתגדל ויתקדש שמו בעולם : **הירא** את דבר ה' מעבדי פרעה הניח את עבדיו ואת מקומו אל הבתים. יתבאר ע"ד שפרש הכתוב האותי לא תיראו את מפני לא תחילו. כי הכלל כל אות הוא פניו ית' כמשה פנים בפנים דבר ד' עמכם ר"ל על ידי דבורו נראה פניו אליכם ור"ל לא פנים ממש כי לא יראני האדם והי אלא פנימותו ית' המאיר באותיות התורה וי"א האותי לא תיראו שאין לכם יראה מאותיות כי מפני לא תחילו על כי לא תחילו ותתיראו מפנימותי וכמשה הסיק בעצמו ז"ל תמים חסיה החייו דגושה שר"ך להיות תמים בנקודה הפנימית כונתו שלא ידבר בפיו ולבו כל עמו אחד בפה ואחד בלב כיא פיו כלבו יראה הפנימית בגין דאיהו רב ושליט שיהיה המחשבה והדיבור שוין לעוצה. וחוה הירא את דבר ה'. את ר"ל הדבוק לדבר ה' ור"ל הירא מחמת הפנים שדבוק בדבר ה' יראה פנימית כניל. מעבדי פרעה שכל עבודתו לרחוק העורף ולהביא גילוי אלהותו ית'. או הירא את דבר ה' הירא את דבר עם הדיבור ר"ל במחשבה ודיבור והוא יראה מה' יראה עילאה מעבדי פרעה. שיקר עבודתו שגם החוריים יסכימו על גילוי כבוד מלכותו איש כוח הנם עבדיו ואת מקומו אל הבתים. ר"ל מכניס את אותן שהם צבחינת עבדים שדרכם בעבד ישאף לל כמו העבד שבעיני עושה שירות לאהויו ועובד הים בעיניו שלא ילוהו אהויו שום שירות לא כן האוהב המלפס תמיד מתי יגיע לו שום עבדות לשמש את אדונו. והלדיק מכניס גם אותו שהוא בחי' וגם את מקומו שמקנה עצמו בכל גופו ומאודו אליו ית' מכניעם אל הבתים לבתי כסונה ולויה ומלכות שיכנסו ויעבדו בליות הן והזיקות אליו ית' ויקבלו עול מלכותו. או הניח את עבדיו כו' ר"ל שמכניס את העובדים אותו ית' מעט קרובו ישראל. ואת מקומו. הם המלאכים הקדושים כי תרגום מקומו הוא בעירי' ור"ל המלאכים שבוערים בעלמם מכניסם הלדיק אל הבתים כניל כי הלדיק ונתן הארה בפמליא של מעלה כידוע והבן :

דריח שבט

הצירוף מחדש שבע יולא מפסוק הזמר ימירנו ויהי הוא רמז כי נק' שבע מלשון

מלשון לא יסור שבט מיהודה שלא יסור בשום אופן שבט מלכותו וקבלת אלהותו מישראל חמיד. וכי הנס חודש זה הוא בימי השבועיים אשר הם ימי ראון הימי השוכה וימי הרחמים אשר ימינו פשוטה לקבל שבט והם העתים המסוגלים לחשובה כידוע מסיק ולכן ירמז הגם שהשריש האדם בחטא ח"ו ועשה עבירות חמורות כיוצא מדת ח"ו לא יאמר נואש אבדה תקותו ח"ו ולא יועיל לו תשובה עוד לכן אבינו אב הרחמן אשר לא יחפוץ במות הרשע כי אם בשובו מדרכיו וחיה ירמז אל האדם ואם המר בו' הגם שהמר והחליף ח"ו דחו מ"מ ימירנו יוכל להחליף עצמו לשוב בתשובה וישוב אל ה' וירחמהו ולא עוד אלא והיה הוא. הוא רומז על פולם הנסחר שיוכל להיות פנים בפנים עם הבוריה הנסחר מכל רעיון וכמשיה אם תשוב ישראל אלי תשוב וסבן :

פרשת בא

בא אל פרעה. ופירשי ז"ל והתרה בו. ולכאורה מה בעי רש"י בזה ועי' בגי'א וג"ל בשום לב לדקדק על אמרו בא ולא אמר לך אל פרעה ונראה כי הנה א"א לכבוש שום אומה אם לא שיכבוש החילה אשר שלה דהיינו שיכנוס בפנימיות האומה במקור חייתה שמשם יונקים חייתה וכשיכבוש מקורם וחייתה ממילא נכשל עוזר ונפל עוזר וכמו שמלינו באמת שהנס שילאו ממלרים מ"מ נאמר שם וישאו ביי את עיניהם ויראו והנה מלרים נוסע אחריהם ופרשי ז"ל והנה שר של מלרים נוסע אחריהם ולכן ויראו מאור עד שראו את מלרים מה על שפה הים כנודע. וז"א בא אל פרעה ר"ל אל פנימיות שלו והתרה בו ר"ל בשר שלהם ממש תתרה כי בידך נתחיו.

וגם מקינו ילך עמנו לא תשאר פרעה כי ממנו נקח לעבוד את ה' ויאמנו לא נדע מה נעבוד את ה' עד בואינו שמה נראה לבאר דידוע כל מקום שישראל שמה יורד שם השפע ע"י עבודתם לזה אמרו וגם מקינו ולא אמר וגם בהמתינו אלא מקינו רמז על מקנה כספס מה שקנו ואספו ע"י כוספס ותאותם אל הש"י וכל השפעות והנייק ילך עמנו ותשארנו כמזולה שאין בה דגים ולא חתמה למס לנו כל אלה כי הלא ממנו נקח לעבוד את ה' ע"י ונקח עמנו באיזה בח"י נעבוד ואנחנו לא נדע מה נעבוד את ה' באיזה בח"י ולירוק הויה עד בואינו שמה. ר"ל עד שנבא לשם מ"ה בח"י הויה באלפי' גימ' תיה כמנין אדם להיות בדת דיוקן אדם דלעילא ואז נדע באיזה בחינה ולירוק נעבוד לכן מוכרחים אנחנו ליקח כל הקנינים שקינו וסבן :

דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב. ע"פ פשוט נראה שזו לדבר באזניהם לבל ישמעו אחר ויהיה הדג בייטירס צדור. וירמזו כי הנה ידוע חיבת נא מורה על החפלה ולהגדיל מעלת החפלה וזה הש"י דבר להנהיג באזני העם את מעלת החפלה להיות בכוונה פיו ולבו שוים ואם לא יכלו להשיג את הכונה להיות אחר כונת הלב סן סן הדברים אזי וישאלו איש מאת רעהו. יבקשו כל איש מאת הבורא ביה שנקרא

שנקרא רעבו ע"ש הכחוז רעך ורע אב"ך אל תעוזב שיכין לבס אל העבודה זו חסלה. או וישאלו איש מאח רעבו שיבקשו מאח הלדיק הנקרא רעבו שיחפסלל בצעו וילמדו דעת ודרך חכמות יודיענו אח הדרך ילך בה ואח המעשה אשר יעשה :

א"י דבר נח באזני העם כו' כי הנה עתים עת דורים הגיע לגאולה והיו ערום וערים והולכרו להכניס בלבם קבלת מלכותו ית' הנס שהיה בידם פסח ומילה מ"מ לריך לקבלת המלכותא קדישא עליהם. וז"ל דבר נח דבר רמז על המלכות כידוע ור"ל שדבר ותוסב אח המלכותא קדישא באזני העם כנס העם יאזינו ויקבלו מלכותא קדישא. וישאלו מאח רעבו. רעבו רמז על הצוביה כ"ל וישאלו ויבקשו ממנו בח"י אי"ש גימטריא שדיי המורה ש"ס די באלכותו להשפיע להם כל עוז ודי בשפעו לכל באי עולם וכי משדר כל המערכות בכדי להשפיע לישראל כל עוז. גם ירמז שס שדי על פי למ"ס השפע שלא ח"ך חוצה כ"א לנו לבד לעשות גבול לאמר די עד פה תבא ובח"י זו תשאלו מאח הצוביה אחס הלדיקים. ואשה מאח רעוהה שהלדיק המקבל השפע נקרא בחינת אשה במקבל השפע מאח רעוהה ר"ל עבור ישראל שנקי רעוהה של הלדיק ויאמר הכחוז שחובלו כלכס לבא לבחי' [ז] כי מי הוא שיוכל לפעול כזאת מי שהוא כלי כסף וכלי זהב שהוא כלי כזה שיש לו אהבה ויראה הרמזו בכסף וזהב וסבן :

במדרש פ' זו למה נקראו ישראל בני בכורי שנה' כי אח הבכור בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים כך ישראל יורשים שני עולמות עוה"ז ועוה"ב ולכן מסר הקב"ה סוד הלצנה לישראל שיהיו הם מונין בה כו' ואומר קומי אורי כי בא אורך עכ"ל המדרש הלריך לענינו. ולכאורה המדרש זה תמוה קורא לישראל בכור בן השנואה ויתר דברי המדרש אומר דרשוני. ונראה לבאר כי בחי' ליסודים יתה אורה ודרשינן אורה זו תורה שישאל הולכין באור ה' על ידי החורה ומחגברים בה על יר"ס וכדאי' בזה"ק המשל של בן המלך עם הזונה וכידוע וכן בגלות האומות מפתין ודוחקין אותנו לעזוב דרך ה' ואנחנו מואסים בדרכיהם ובחרינן בעוז ה' ובחורתו ולכן נק' ישראל בכור שהם הראשית כי אינם שומעים בקול המסיתים ומחגברים עליהם על כי שנואה דרכם צענייהם וז"ל המדרש למה נק' ישראל בני בכורי שנאמר כי אח הבכור בן השנואה שהם בכור כ"ל וכן כזה השנואה ששנוא צענייהם דרך הרבעים ואינם הולכים אחר פיתוייהם ודרכיהם הרעים ולכן אותם יכיר לתת להם פי שנים עוה"ז ועוה"ב על כי מאחו ככל תענוגי עוה"ז לראות עולמם בחייהם לכן אין הקב"ה מקפח סכרם ויורשים ב' עולמות עוה"ז ועוה"ב ולכן מסר הקב"ה סוד הלצנה כו' סוד הלצנה זו החורה כי לבניה אחיות ל"ב נתיבות החכמה שיהיה הם מוניס בה בחורה שמעלין עיי החורה דלתחא אור בעולם העליון ועל ידי זה נמשך אור מעילא לתחא לכן מביאה הספוק קומי אורי כו' שהיה אומר להם קומי לקבל מאור העליון כי בא אורך דלתחא לעילא ובה ימשך לך אור מלמעלה וכמו שמש"ס

שְׁמַיִם הַפְּסוּק וּכְבוֹד ה' עֲלֶיךָ זָרַח כְּבוֹד גַּי' לִיב שְׂחִמְכָה לְהַאֲרִיחַ לִיב נְחִיבוֹת
הַחֲכָמָה כְּגִיל וְסֶבֶן :

בֵּל מַחֲמַנָּה לֹא הֵאֱכָלוּ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם הֵאֱכָלוּ מֵאוֹת וּפִירְשֵׁי זֵיל כָּל מַחֲמַנָּה
לְהִבִּיחַ הַעֲרוּבָחוּ. רָאִה לְרַמּוֹ דְּבִדְרֵיו הִק' עִיד שְׁפִירָה הִסִּיק אֲחֵמִיר זֵיל
הַחֲבוּב לְשִׁבְב אֲלָלָה לְהִיּוֹת עִמָּה וּפִירְשֵׁי זֵיל לְשִׁבְב אֲלָלָה בְּעוֹסֵיז לְהִיּוֹת עִמָּה
בְּעוֹסֵיב וּפִירָה הוּא זֵיל כּוֹנֵנָה רִשִׁי כִי הַסָּחָה חוֹתוֹ אֲשֶׁה פּוֹמִיפֶר לְשִׁבְב אֲלָלָה
בְּלֹא חֲשָׁמִים וַיְהִי עִמָּה בְּמַטָּה אַחַת וַיַּחֲבֹר עַל יָרֵו לְבַל יַחֲטֵא בָּהּ וְעִיז זֶה
יִגְדַל שִׁכְרו לְעוֹסֵיב וַיּוֹסֶף מֵיָחָף לְשִׁבְב אֲלָלָה כִּי"ל שִׁיחִיה לֹו עִי"ז עִמָּה וְעַל יָדָהּ
לְעוֹסֵיב עַדכַּדְפַּחִיָּה וְכֵן כּוֹכַל לְרַמּוֹ כֵּאֵן כִּי יִחִיר אֲחוּס אֲשֶׁר יַפְחֵס הַיֵּלֶר כִּי יִבֹּא
מִזֶּה הַחִסּוֹר לְדַבֵּר מֵאוֹת גְּוִלָּה שְׁחֲכִינִים עֲמָךְ לֹזֶה הַדְּבַר וְעִי"ז חֲחֲבֹר וְעִי"ז
[יְהִי שִׁכְרו] גְּדוֹל מֵאוֹד וְלֹא יָדַע כִּי בְּנַפְשׁוֹ הוּא כִי פִּסְחָס יִפּוֹל בְּרַשָּׁה זֹו עֲמָן
כֹּו וְלֹא יָדַע לְחַזֵּר עוֹד. וַיֵּשׁ כָּל מַחֲמַנָּה לְהִבִּיחַ הַעֲרוּבָחוּ אֲפִי מֵה שְׁמַעֲרַב
לְךָ דְּבַר מֵאוֹת בָּזֶה לֹא תֵּאֲבֹס לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֲלָיו שְׁטֵס מַעֲלִיו וְעוֹבֵד בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם
כְּכָל מִינֵי מוֹשְׁבוֹת שְׁכַנְתֶּם לְעַמְמֵכֶם הֵאֱכָלוּ מֵאוֹת חֲחִיידוֹ וְחַמְשִׁיכוֹ עֲלֵיכֶם הַסּוּיּוֹת
הַרְמוֹ בְּמֵלֶה כִּידוּע וְסֶבֶן :

חַיּוֹם אַחַס יוֹלָאִים בְּחוּדַשׁ הַחֲבִיב. יֵשׁ לְדַקְדֵק עַל אֲחֵמֶר וַיּוֹלָאִים וְלֹא אֲמַר יֹאחֲסֵס
כְּמוֹ שֶׁאֲמַר חֲחֵלֵס זְכוֹר אַחַ הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יֹאחֲסֵס כּוּי. וְגִיל בְּסִקְרַס
לְפָרַשׁ הַכ' הַיּוֹם אַחַס בְּקוֹלוֹ שְׁמַעוֹן וַיְדוּע כִּי קוֹל רַמּוֹ עַל הַפְּעִימִיּוֹת וְשְׁמִיעֵס
רַמּוֹ אֵל הַדִּיבּוֹר כִּי קוֹל לְבַד אִי אֲפִשֶׁר לְהִבִּינּוֹ בְּשִׁמְיעָה לֹא כֵן הַדִּיבּוֹר אֲהִי
לְשִׁמְיעָה וְשִׁיעָה הַיּוֹם חֲזָכוּ לְגֵאוֹלָה אַחַס בְּקוֹלוֹ שְׁמַעוֹן אַחַס חִיידוֹ בְּחִינַת קוֹל
וְדִיבּוֹר כָּל אַחַד לְהִיּוֹת מוֹלָא דְּבוֹרֵי חֲפֵלָה וְחוֹרַס בְּכוֹנֵה הַלֵּב פִּיו וְלִבּוֹ שׁוּיַס
נַעֲשֶׂה יַחוּד קוֹל וְדִיבּוֹר. וְזָכוּ שֶׁאֲמַר דְּהַמְעִיָּה לֹא אַחֲלַל בְּחִינַת מוֹלָא שְׁפַחִי לֹא
אֲשַׁנֵּה בְּרִית מוֹרַס עַל הַדִּיבּוֹר בְּרִית הַלְשׁוֹן אֲשֶׁר נִכְרַח בְּרִית בָּזֶה בֵּין הַשֵּׁי וּבֵין
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁלֹּא אַחֲלַל בְּרִית הַלְשׁוֹן הוּא הַדִּיבּוֹר אִזּוֹ מוֹלָא שְׁפַחִי שְׁפִיָּה גַּי'
שְׁכִינִיָּה לֹא אֲשַׁנֵּה לְהִיּוֹת חִי"ו נִרְנַן מִפְּרִיד אֲלוֹף כִּי אֲדַרְבֵּה יַחִיידוֹ וַיַּחֲקֶשְׁרוּ
כֹּאחַד וְאִזּוֹ בְּסַמְךָ הַסּוּיָּה וְלִיידֵה חֲזָכוּ לְגֵאוֹלָה הַרְמוֹ בְּמֵלֶה הַיּוֹם כִּידוּע כִּי
כֵן אֲמַר הַשֵּׁי לַיעֲקֹב בְּרַדְחוֹ מִלְרִימָה אֲנִכִי אֲרַד עִמָּךְ כּוּי אֲנִכִי רַמּוֹ עַל הַסּוּיָּה
כְּמַשִּׁיָּה אֲנִכִי ה' אֲלֵסִיךְ. אֲרַד עִמָּךְ וּמִמִּילָא כְּשַׁחֲקוֹ הַיּוּיָּה אֲעֲלֵךְ גַּס עֲלֶיהָ וְכֵן
מֵלִינוּ בְּאַחַת בְּמַרְשֵׁ בְּזָכוֹת ד' דְּבָרִים נִגְלָלוּ מִמִּזְרִים שֶׁלֹּא שִׁינּוּ שְׁמֵס וְלֹא שִׁינּוּ
לְשׁוֹנָה וְשֶׁלֹּא אֲחֵמֶר לְשׁוֹן הַרַע וְלֹא הִיַס בְּהַס גִּילּוֹי עֲרִיּוֹת וְרַמּוֹ עַל ד' אֲחִיּוֹת
הַיּוּיָּה שְׁחַקּוֹ מֵה שֶׁלֹּא שִׁינּוּ שְׁמֵס רַמּוֹ עַל הַיּוּיָּד כִּי עִיקַר חֲחִיּוֹת שֶׁל הַאֲדָם
הוּא כּוֹא שְׁמֵו שְׁכֹאשֶׁר רּוֹאִים בְּחַיִּים שְׁכֹשֶׁהאֲדָם יֵשׁן נוֹחַ לְפִוּרָו יַחוּד בְּקוֹרְאֵין
אֲחוּהוֹ בְּשִׁמּוֹ מִבְּחָס יִנְעַנְעֶסוּ וְהַשֵּׁס עֲזַר מְשׁוּרְשׁוֹ הַעֲלִיּוֹן בְּחֲכָמָה סְקוּמָה כִּיָּה
מִיָּה. וְלֹא שִׁינּוּ לְשׁוֹנָה. הַלְשׁוֹן הוּא הַרַאֵשׁ שֶׁל ה' מוֹלָאֹת הַפֶּה אֲשֶׁר בְּלַעְדּוֹ לֹא יִכּוֹן
לְדַבֵּר רַמּוֹ עַל אֲחוּת ה' כֹּרְאִשׁוֹנָה. וְלֹא הִיַס בְּהַס גִּילּוֹי עֲרִיּוֹת כִּי אַחַס אִישׁ וְאַשָּׁה
דְּבָקוֹ הַאֲשֶׁה רַמּוֹ לֹאֹת ה' אַחֲרוֹנָה כְּוּדַע. וְלֹא הִיַס בְּהַס לְשׁוֹן הַרַע אֲשֶׁר נִרְנַן
מִפְּרִיד אֲלוֹף לְבַל יֵהֵא חֲחֲבֹרָתוֹ וְהַס אֲדַרְבֵּה הַמְשִׁיכוֹ הַהַחֲבֹרָתוֹ הַרְמוֹ בְּאוֹת
ו' וְהַסְלִימוֹ הַסּוּיָּה הַעֲלִיּוֹן וְלִכֵּן זָכוּ לְגֵאוֹלָה. וַיֵּאֵל הַיּוֹם אַחַס יוֹלָאִים אֲמַר
יוֹלָאִים

יולאים לשון הוה שזכל בגלויות חזכו לסיוח יולאים מבל המלירים והמעטיקים
גס סיוס עיי כי בחודש האזיב טיש לכס החחדשות מן איז מן הסיי וסוייתו
הפשוטה אשר הוא אז לייז צירופי סוי"ס וסזן מלה :

פרשת בשלח

דידי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלסים דרך ארץ פלשתיס כי קרוב הוא
כי אמר אלסים פן ינחם העם בראותם מלחמה וזכו מלרימה ויסב אלסים
את העם דרך המדבר ים סוף. יתבאר כי סנה ויסי גי' חיל רמז אל חסד אל
ששפע על האדם. בשלח פרעה. שיוכל לשלוח הי"ר שמכונה בשם פרע"ה שהוא
אותיות הערף. מן העם. כי העם מורה על המיוחד שבשם הם הלדיקים
ובחסדו שולח עזרו מקדש שיוכלו לשלח מתוכם את הי"ר לסיוח את העם ר"ל
דבוק עם לדיקי הדור. ולא נחם אלקים. שלא הסכיג אותם מיד דרך ארץ אל
המלכות בנקי ארץ. כי לא נחם אלקים. שלא היחה לו נחמה עדיין מהם כי
אם מתחלה. פלשתיס. אותיות פליט ח"ס שפלט ופשפש ודק אותם שהיו
חמימים בדרכי ה' וכ"ז היחה על. כי קרוב הוא. ר"ל כי מזמן קרוב עדיין
היה הולך אחר האות עוסיז ובפעם אחת לא יאמין זו השי"ת כי אמר אלקים
פן ינחם כו' בראותם מלחמה הי"ר כי כבד עליהם וזכו מלרימה שמה יחזרו
לסורם. ולזה ויסב אלסים את העם עזרם השם יתברך והסיבם שיוכלו לסיוח
את העם דבוקים את המיוחדים שבשם עם הלדיקים אמנם לזה לר"ך ללכה
דרך המדבר לסיוח הפקר כמדבר שלא לעשות שום דבר לזורך עצמו ולהכחשו
כ"א הכל לזורך גבוה ואז יוכל לבא למדת ים סוף למדת המלכות סנקי סוף
סופא דכל דרגין :

זה אלי ואנוסו אלסי אזי וארוממנהו. דיודע כאשר ילדו במלרים ליראתם מן
המלרים ילדו בשדה וס"י הזמין להם שחי אזנים להניק דבש וחלב וביס
הכירוהו ואמרו זה אלי. כדאי במדרש יעו"ש. ועפיז כבאר ח"י אותיות 'אשר
לפני יי כמו שהיינו אז בפנימיות שלו כן גס עתה ואנוסו אדור אללו ובזה
חספר ניוו לכל ב"י עולם. ולפ"ז דקפו שני הפירושים של רש"י גס יחד ועייז
אלסי אזי אותיות 'אלילות 'ביראה 'יזירה אעלה מעשיו לעולמות עליונים ובזה
וארוממנהו אותו ית' :

נחית בחסדך עם זו גאלה נהלה בעך אל כוס קדשך. כי סנה בלאת ישראל
ממלרים סגס כי היו ערוס ועריה מי"מ מחמת לער השכינה שתיחה
בגלות העיר סיי י"ג מכילין דרחמי ובאלס למען שמו ית'. ח"א נחית בחסדך
לגודל עונך וחסדך סגס שהיה בנחי" עם מלשון גחלים עוממות וכבוים מי"מ
ז"ו. גי' י"ג בהשעוררות י"ג מכדריה גאלה אותה. נהלה בעך. אין עוז אלל
מלכות כמשיה ויתן עוז למלכו וכדאיחא במדרש למען מדת המלכות נהלה אל
כוס קדשך לקבלת החורה שאז נהיה לך לטוב ומעון הקודש :

יְהִיָּה צִיּוֹם הַשָּׁשִׁי וְהַכִּינּוּ אֶת אֲשֶׁר יִבְיָאוּ וְהִיָּה מַשְׁכֵּה עַל אֲשֶׁר יִלְקְצוּ יוֹם יוֹם.

ידיע דחול מכין לשבח ולריך להכין עצמו ככל ששח ימי המעשה להמשיך קדושת
 שבת וכמו שאלו אומרים בכ"י היום יום אחד בשבת וכן כלם והגם כי זה דעה ב"ש דלמרי
 מחד בשבא לשבחא מ"מ ע"פ סכונס נראה כדבריהם כדא"י בהארז"ל שדרך ב"ש
 אביג מימי השבוע לבין על השארות משבת העבר ובימי דס"י הכנס על שבת שבא
 הכל בכדי לקבל קדושת שבת שבא שימי אביג בח"י אסיי מאהי"ה דעמיד לאחליל
 וימי דס"ו נגד אוחיות יס"ו שישרה בו הו"ה"ה ונוכל לומר דלא פליגי ב"ש
 אביג ואלו ואלו דברי אלהים חיים דבבא גם ב"ש מודו לדרך להכין מחד
 בשבא לשבחא אלא אופי ב"ש מוספי ולימודים מפסוק ברוך ה' יום יום וי"ל האמת
 כן הוא שדרך להכין כל ששח ימי המעשה שהם נגד הספירות חגיג נס"י אמנם
 דריך להמשיך מספירין עילאין. למשל יש ספ"י חסד דלחאח ולמעלה ממנו חסד
 העליון וכן כלם ולריך להמשיך מספירות העליונות וכמ"ש ב"ש חסדק משכו יומין
 עילאין ליומין חחאין ח"ש ברוך ה' יום יום להמשיך מיום העליון ליום החחתון
 בכדי לקבל אפי מערוניתא חקל חפוחין ועתיקא קדישא וזעיר אנפין. וז"ל וסיה יגיד
 על שמחה ששמחה גדולה לפניו במרום ב"ש הששי בשבא יום הששי וסכינו את
 אשר יביאו והם מכינים עצמם ליום כלי קיבול אל אשר יבואו עליהם מעולם
 העליון קדושת שבת והם מכינים וממלאים עצמם בקדושה ועברה להיות כלי
 מלא מחזיק ולכן ישמח ה' במעשיו ובה זוכים וסיה משנה על אשר יוכלו לשנות
 את האלוקים והדיינים הנרמזים במלח אשר כידוע מכחבי הארז"ל במוסף ריח
 ע"ש ולכן בשכר שמכינים עצמם בימי החול על השבת ונק' ע"י זה שבתות דחול
 לכן זוכים כמו בשבת לית שולטנא אחרת בכלהו עלמין וכאשר הם מכינים
 עצמם לזה זוכים שגם בימי החול לא ישלום שום דין ויומחק הכל לרחמים.
 וז"ל וסיה משנה על אשר שיומחקו הדיינים כניל בשביל כי ילקטו יום יום כניל
 וממשיכין יומין עילאין ליומין חחאין כגמול ידם ישלם להם בכל טוב אמן וסבן:
 ויהי בערב ותעל השלל ותכס את המחנה ובבקר יהיה שבת העל סביב למחנה.
 ידוע כי עיקר הכריאה ה"ה עבור ישראל שנקראו ראשיה זה ה"ה ראשית המחשבה בכריאה
 העולם וזה ה"ה רצונו שיקבלו מלכותו ית' ור"ל בשביל ישראל בשביל ודרך שעושין
 ישראל ושב"ל ג"י גש"ס שהם נגשמיות וגלות ומי"מ מקבלים עול מלכותו
 ע"י קיום החורה ומעשה המצות כי רמ"ח מי"ע נגד י"ה וש"ס"ה לית נגד ו"ה
 והם ארז"ל ישב אדם ולא עבר עברה כאלו עשה מצוה ומכ"ש א"ס עשה מצוה
 ממשיך על עצמו שם י"ה ומסחמא קודם עשותו מצוה עשה נשאר חחלה מלעבור
 על לית להיות חחילה סוד מרע ואח"כ עשה טוב ואז מייחד שם הו"ה ב"ש
 וזה ה"ה רצונו בכריאה עולמו שיעשו רצונו ויקבלו מלכותו. וז"ל ותעל השלל.
 ש' משליו ואות מ' מעליו למ"ד משליו ואות ו' הוא אוחיות שמי"ו שהוא כני
 רצון והטובה שעולם הרצון והנחת רוח והתענוג שי"ס לו מדרי מעה כשעושים
 רצונו עולם למעלה. ותכס את המחנה. שכינה דלעילא שיערב לפניו תענוג
 ושיר דרי מעה יותר מהתענוג שנקבל ממחנה לני דלעילא וכדאיתא ב"ש.
 ובבקר יהיה שבת העל. בבקר רמז אל הדייקים שבבקרים ומחשבים את
 המצות

המלכות מחי הצבא לידם ומקיימים אותה כיחה חמיד שכבחה הטל. סג'ל ע"ס ג"י מ"ס ור"ל ששפע עליהם חמיד מדמות דיוקן א"ס דלעילא להיות סביב למחנה ישראל לשומרים כמשיה חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלסם אמן :

דחמשה עשר בשבט

במ"ו בשבט ר"ס לאילן כדברי בית הלל וסאילן רמו על האחרוג כמזכר בסיק ואחרוג הוא לשון חמ"ס מלשון נבי וחמיד ורגיני. כי עיקר החמדה הוא לקבל שבט מלכותא דלעילא. ולדעתו זה רומז ס' לעולם ה' דברך נלכ בשמים ור"ל שטיקר דברך אל העולם להיות כל א' מישראל נלכ בשמים שטיקר מלכותו וחמדתו יהיה נבי וחמיד להמליך אבינו שבשמים וסוף יהיה נלכ ומלך בשמים מלך מלכי המלכים הקב"ה ובשמים רומז על השכליות שכ"ז נעשה ע"י השכליות קדושים עולים מעשים ליצירה וממנו לבריאה ומבריאה לאילנות קדשו ולזה רמו רבי יוחנן באמרו כל מקום שאחה מולא גדולתו של הקב"ה שם אחה מולא ענוהנותו שנוחו חרבה אותך להשפיע עליך מקור החכמה והבינה והדעת בשכר שאחה יולא ומפשיע עלמך מכל עסקי עוה"ז לקרבה אליו חכה כי גם הוא כביכול ימלא עולמו שחול לקבל השראתו בסוד אור ישר א"יח כמבואר אצלנו כמה פעמים ענין זה באריכות ולזה רמו ר"ל אחרוג שום לירק ולאילן. כי ירק מורה על הקטנות וגם מורה על ישראל שהם בעוה"ז שצודרים עם כל המדות כי ירוק כליל כל גוונין ואילן רומז על הגדולה ור"ל אחרוג הוא הבוה"ה שהוא חמדה כל העולמות שום לירק ר"ל כביכול משום עולמו ומלאכת השראתו בשום אל ישראל. ולאילן. היינו לגדלות להשפיע כל המוחין והגדלות וכל עוב עלינו ועל כל ישראל אמן :

פרשת תשא

ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה ובחכמה ובדעת ובכל מלאכה. י"ל בסקדס פירש ס' כי ה' יתן חכמה מפיו דעה וחכמה ידוע כי חכמה אחריו כ"ח מ"ס מ"ס ג"י אד"ס הוא דמות דיוקן אדם הניתן על איש ישראלי ועל ידו הוא נשמר כי כללם אלהים עשה אה האדם וכמו שמלינו בקין וישם ה' לו אות ופירשי ששם לו אות במלכו הכונה על דמות דיוקן אדם בראות ה' כי נשבר לבו בקרבו וכנע לפני יולרו הופיע עליו דמות דיוקן אדם דלעילא להיות נשמר מן הכל ומכל חיות רעות כמו שהרשעים אינם יכולים לסבול אה האיש הצדיק מגדל קדושה דיוקן דלעילא המופיע עליו כן החיות רעות מחיראין מללם אלהים. וזה כי ה' יתן חכמה ש' נוחן כח מ"ס כניל אבל הוא דבר השום בכל כלל ישראל אבל יש יחידי סגולה הבאים בסוד ה' וזוכין מפיו דעה כו' מפיו רמו על הנסיקין האדבקות רוחא ברוחא כדא"י בזה"ק וכמשיה יסקני מנסיקות פיהו כי כלחה נפשי לעבודת ה' עד כמעט ציעל ממליאות וכמשיה ברות נפשה שאפה

שאספ רוח כי אלנו ית' לא שייך בחי' נשיקה כי אין לו דמות הנוף אלף וירא
 צוה בתאור וכלות הכפש השאף רוח באתדבקות רוחא ברוחא כנ"ל וכו' מפיו ע"י
 בחי' נשיקין זוכה לבחי' רעה שהוא התחברות. ותבונה אוחיו' ב"ן וצ"ח שפ"י
 שמחבר למעלה להתדבק בשורשי על ידי בחי' נר"י שלו כי הכפש דבוק ברוח
 והרוח בנשמה והיא חלוצה מתחת כסא כבודו וע"י זה נשפע שפע קדוש אליו
 מלמעלה בסוד והחיות רואה ושוב ואז הוא בחי' בן דכר המשפיע הענוג ונח"ר
 למעלה וגם הוא בחי' בת לשון כלי שהוא כלי לקבל את השפע קדושה שנשפע
 עליו מלמעלה וזה ואמלא אותו רוח אלהים ונתן סר' הבעם ולמה אמלא אותו
 ויהי כמשיב על כי בחכמה שהוא בכה מ"ה בדמות דיוקן אד"ם כי שמר לבל
 יקלקל דמותו. ובתבונה. להיות בחי' דו"ג כנ"ל וגכ"ז זוכה על ידי ודעת מפני
 ההתחברות שיש לו בו ית' ובכל מלאכה זוכה להמשיך ברכה בכל מלאכתו ולהמליך
 בצו"ס הגרמז במנה מלאכה אוחיו' מל"ך א"ל כ"ל האר"ן ולה זכה בצלאל לבין
 אף מה שלא אמר לו רבו להקדים משכן לבלים וכו' ובכל מלאכה כל רמז על
 בצורה צ"ב שנקרא כל דאחיד בשמיא וארעא ור"ל שיכוין לעשות מלאכתו כמו
 שהוא אלנו ית' והבן :

א"י ואמלא אותו כו'. ר"ל אות ו' כי תמונה ך' היא ך' והמשכה למטה ך' רוח
 על החכמה הנמשכת למטה לעו"ס ונק' אלק חכמה מלשון הפלאה ובדלכה
 שכביכול הפליא והבדיל עצמו מא"ם לסוף שיוכל לקבל השראות קדושתו ית' על
 כי ישראל מפרישין עצמן מכל ערבי עו"ס לעלות למעלה. וז"ל ואמלא אותו כנ"ל
 רוח אלהים בחכמה כנ"ל בבחי' הו"ד והמשכה. ובתבונה. מלשון חבנית על שם
 בחבנית ודמית דיוקן דלעילא וכל זה ע"י ודעת ע"י ההתחברות כנ"ל ז' בכל
 'מלאכה ר"ח גימ' מ"ח ו"ב מן ז' בכל ואות מ' מן 'מלאכה רמז על מ"ח טיפין
 הנמשכין על ישראל :

פרשת ויקהל

ששת ימים תעבוד וציוס השביעי תשבות בחרים ובקציר תשבות. יתבאר כי
 סנה לריך האדם להכין עצמו מששה ימי המעשה לקבל קדושה השבת
 וכדאמרי צ"ג מהך בשבא לשבתא וגם צ"ה מודו להו אלף לאסופי קא מוספי
 ליחידי סגולה שרריך לחקן השבת העליון ועי"ז ימשיך קדושה על השבת התחתון
 וכדאמרי ברוך ה' יום יום ר"ל להמשיך מיומין עילאין ליומין תחתין וע' פ' בשלח
 פסוק והיה ציוס הששי הארצנו צוה. וז"ל ששת ימים תעבוד כו' ר"ל שכל ששת
 היםים תעבוד תעשה תקונים להכין עצמן לשבת וממילא ע"י זה וציוס השביעי
 תשבות יחול עליך קדושה השבת : בחרים ובקציר כו' כי יש שרריכים לה עירחא
 ועבורה ח"ש ששת ימים תעבוד עבודה זו תפלה ותורה ויש אשר הם בחינת
 ובקציר שדבוקים בעולם העליון תמיד וכל עו"ס נקצר ונשכה מלוח לבו ע"י זה
 תשבות כנ"ל. או בחרים אוחיו' חמישי רביעי 'ששי תעשה סכנה על שבת הבאה
 כידוע ואז ממילא תשבות :

ואבני שהם ואבני מלואים לאפוד ולחשן. ידוע כי האוחיות נקי' אבנים והעטם כי אבן אוחיו' אב בן לייחד אבסן עם בנין ומי שלומד החורה על ידי האוחיו' מייחד שמו יחי' אמנם במה יזכה לבא לבחיי' זו הוא עיי' הדעה שיש בו מדעה קונו ודעה הוא לשון הסחברות. וז"ל ואבני כניל שיוכל לעשות יהודים הוא עיי' שהם אוחיו' משה בחיי' הדעה יעשה יחוד וחיבור קובה"י. גם ואבני מלואים שטי' יהודים כניל יגרום מלואים להטי' שיחמלא בהענוג ושעשוע ורב חדוד לפניו יחי' כמו המלך בראותו בנו הנחמד והאהוב הולך דרך ישרה מהמלא הענוג ושמחה ככה כביכול מהמלא השטי' שמחה והענוג ממעשה העוב של עמו ישראל ועיי' הוא מוסקיף להם כח. לאפוד. לעשות יהודים עליונים כי אפוד"ד גי' ז"ל יחוד הוי"ה ארני' וזכה גורם ולחשן כי חשין אוחיו' נח"ש שגם הנחש וכסע"א יחמקו כלם לעובה עליו ויהפוך מנחש להיות חשן חכשעי ועדי' :

ובל' חכם לב בכס יבאו ויעשו אה כל אשר לזה ה"י. לכאורה חיבה בכס אך למוחר. ונראה כי עיקר חכמי לב הם הלדיקים והם לריכים להשפיע חכמה ושכל גם בלב כלל ישראל. ולזה אנו אומרים קודם עשיית מצוה חפלה לשיקובה"י כוי בשם כל ישראל כי הנה השטי' נקי' כל ע"ש הכתוב כי כל בשמים ובארץ דאחיד בשמיא וארעא והוא שורה בקרב הלדיקים שנקרא בחיי' ישראל וזהו גיכ בשם כל ישראל ר"ל על כונת ושכל הלדיק שנקרא ישראל ששורה בו כל לדיקוי של עולם וממנו יומשך עלי שפע קדש לעבוד גם בן בחכמה אוחו יחי' וזהו וכל חכם לב ר"ל שהחכמי נב הם בכס יבאו ויעשו שהם יכניסו בכס חכמת לב ויעשו יאת יכל יאשר יאזכ יי רי"ת גימ' יב"ק יחוד גי' שמות אהיי הוי"ה ארני' שהוכלו גיכ לייחד כניל :

ויעש כדי עני שטים ויףץ אוחס זהב. ידוע כי השם יחבך נקרא בד כי הוא לבדו הוא ואין זולתו. ולהסביר הענין נראה כי אות די מן בד רמו על די אוחיות הוי"ה ביה אות ב' רומז על יחוד שמוחיו הוי"ה וארני' שם הכחיבה ושם הקריאה שנכתב הוי"ה ונקרא בארני' וכל זה מייחד הלדיק עיי' שדבוק בחכמה הקדומה היא אוח יי' הגם כי לפי הנראה מדברי חז"ל בינה עדיפא מחכמה כי לא נמלאו נבונים אלא חכמים מ"מ החכמה עילאה עדיפא מיניה כי בינה הוא עולם החשובה בינה מבין דבר מחוך דבר. דבר היא המלכות שמבין מחוך פנימיות הדבר מבין למה בראו יוצר הכל אם לא להמליכו יחי' ולקבל עול מלכותו והגם אם חיו פגמתי בקבלת מלכותו יחי' הריני שב ומחרע לבל אשוב עוד לכסלה. וזה הרמז ויעש כדי שיוכל לעשות כדי ר"ל לייחד בחיי' ב"ד כניל עיי' היו"ד חכמה הקדומה ומי הוא הזוכה לזה גמר אומר עני שטים הם הלדיקים שנקראים עין כי האדם עין השדה שגם בהיותו בחיים חיותו הוא בשדה חקל הפוחין קדישין מעין עוה"ב כמ"ש חז"ל עולמך תראה בחיך ור"ל בחיך ממש חזכה לראות עולמך כניל והם פועלים שיבא על העולם. שטי"ס. ישלום יעובה ישועה מזוני אוחיות שטים בסומא. או עני שטים שהגם שנק' עין מ"מ אינם כעין בלי חיות כ"א שטים אוחיות ש"ע י"ס להיות משועטים בים המלכות בסוד וסחיות רז"א ושזב. ויףץ אוחס

זֶה. זֶה צַדִּיק יִדְרֵךְ וְיִרְלֵךְ שֶׁמִּצֵּדֵק אֹתוֹ וּמִחֶסֶד כִּפּוֹ וַיְדוּ עֲלֵיהֶם לְבַל יוֹכְלוּ לְנַשֵּׁק לְהַרְעֵם לְהַסֵּךְ כִּי בִיר יִמְיִנָה וְכִלְלֵה גַם שֶׁמִּתְחַלְלֵה וְחוֹפֵק עֲלֵיהֶם וּמַעֲנִיט לְכָל הַקָּרֵב לְהַרְעֵם לְהַסֵּךְ. אִו זֶה אֹתוֹיִם זִיּוֹן הִ"ב שֶׁהִשִּׁי נֹחַן בִּידֵם אִחַ הַזִּיּוֹן וּמֵאֵי קָרְבָה לְהַרְאוֹת לְכָל כִּי הֵם נֹחֵי קָרְבָה וְכִדְרָאֵי בְּזוּזֵיק גְּבִי לֹוֹב וּמִמִּילָה מִי יַעֲרֵב לְבֹו לְנַשֵּׁק עֲלֵיהֶם שֶׁלֹא לְעוֹבֵה בְּרֹאוֹתוֹ זִיּוֹן בִּידֵם. אִ"י וַיִּקֶף אֹתוֹ זֶה שְׁלֹוֹכֹת לְמַדְרֵגוֹת הָאֵלוֹ לִיַּחַד בְּחַיִּי בַד עִ"י הַחֲמֵה כִּיֵּל וְלִהְיוֹת עֲנִי שְׁטִיִם הַעוֹלָה עַל כּוֹלֵה הַיָּא בְּחַיִּי זֶה הִירְאֵה מִדֵּה זֹו מִכֶּסֶה וְעוֹלָה עַל כָּל הַמַּדּוֹת אִי אִיִּת בֵּיהַ יִרְאֵה הִי אִז הוּא אֹוֹרֹו:

וַיַּעַשׂ אִחַ הַכִּיּוֹר נְחוֹשֶׁה וּכְנֹו נְחוֹשֶׁה בְּמַרְאוֹת הַלְּוֹבֹאוֹת אֲשֶׁר לָבֹאוֹ פִּתַח אֹוֹסֵל מוֹעֵד. יְדוֹעַ כִּי הַכִּיּוֹר הִיּוֹ בֹו יִ"ב דְּרִין הַמִּרְקִיּוֹן מִיִּם לְקִידוֹשׁ הַכֶּהֱנִים וְנוֹכַל לְרַמֹּז שְׁלֶכֶךְ עֲשׂוֹ לֹו יִ"ב דְּרִין נֶגֶד יִ"ב שְׁבִטֵי יֵה הַמְרֹוּמִים נֶגֶד יִ"ב אֲרֹוֹפֵי הַזִּיּוֹן כִּי לְכַזְוֵה יִתְחַמֵּךְ לְבֹו אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּרֹאוֹתוֹ הַכֶּהֵן נֶגֶשׁ אֵל הַקִּדְשׁ פְּנִימָה לְעַבְדוֹ וְהוּא בְּחוֹךְ יַעֲמֹד לְזֹאת עֲשׂוֹ אִחַ הִ"ב דְּרִין נֶגֶד יִ"ב שְׁבִטֵי יֵה כֹּאֵלוֹ הַיִּשְׂרָאֵל בְּעֲלָמֵם הַמְקַדְשִׁים וְהַמְעַטְרִים אִחַ הַכֶּהֵן שִׁיעֲבֹוד שִׁיעֲבֹודוֹ שֶׁהוּא דְמוֹת הַכֶּהֵן שֶׁלְמַעֲלָה וְלֶכֶן הִיִּה שֶׁל נְחוֹשֶׁה כִּמְוֹ שְׁכֹוֹב בְּמַרְכָּבָה שֶׁהִיִּה שֶׁסֵּ כְּמַרְאֵה נְחוֹשֶׁה קֵלֵל, וְזִ"א וַיַּעַשׂ אִחַ הַכִּיּוֹר נְחוֹשֶׁה וְאִחַ כְּנֹו הוּא הַבְּסִים רִמֹּז עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם כְּמוֹ בְּסִים לְכֶהֵן מְלַמְטָה מֵהֵם שְׁנִיִּהֵם שֶׁל נְחוֹשֶׁה כְּדוֹגְמָה לְמַעֲלָה וְזֹו לֹה בְּמַרְאוֹת הַלְּוֹבֹאוֹת כִּדְרָאֵי בְּרֵשִׁי בְּנֵשִׁים לְדַקְיּוֹת שְׁבִמְלָרִים שְׁמִבְיֹאֵן לְבַעֲלֵיהֶן לְחֹאוֹה עִ"י מַרְאוֹת הַלְּוֹ וַיְדוֹעַ כִּי לְדַקְיּוֹת הַלְּוֹ בֹוֹרְאֵי כּוֹנֵמֵם לֹה הִיִּה לְהַנְחִיִּת עֲלָמֵם כִּיִּא אֲשֶׁר לָבֹאוֹ פִּתַח אֹוֹסֵל מוֹעֵד שְׁלִבְיוֹים וְרֹוֹסֵם לְהַעֲמִיד לָבֹאוֹת הִי שִׁהִיִּה פִּתַח אֹוֹסֵל מוֹעֵד רִ"ל עוֹבְדֵי הִי וְלֹוּמְדֵי חוֹרְטוֹ. אִו פִּתַח אֹוֹסֵל מוֹעֵד. שֶׁהֵם פִּתְחוֹ הַפִּתַח דְּלַעֲלִילָה בְּדַקְקָהִם הַשַּׁעַר שֶׁל בְּנִים וְזֹהוּ פִּתַח אֹוֹסֵל דְּלַעֲלִילָה שֶׁשֶׁם חַמִּיד מוֹעֵד וַיִּוֵּעַ. אִו יֹאוֹוֵל יְמוֹעֵד רִ"ת אִישׁ שֶׁהַשְּׁעוֹרְרוֹ רַחֲמֵי אִמָּה עֵילָה וְזֹה הַרְבּוֹ שְׁבִטִים לְכֹן לְזַכֵּר זֹאת הַשֵּׁם יִ"ב דְּדִים בְּכִיּוֹר אֲשֶׁר זָכַרְס לֹה יִסוּף מִזְרַעִם:

פְּרִשְׁתַּת שְׁקָלִים

בִּי חֶשֶׁה אִחַ רֵאשׁ בְּנֵיִי לְשַׁקּוּדֵיהֶם וְנִחְנוֹ אִישׁ כּוֹפֵר נִפְשׁוֹ לִסִּי בְּפַקּוֹד אֹוֹסֵל וְלֹה יִהִיִּה בְּהֵם נֶגֶךְ בְּפַקּוֹד אֹוֹסֵם. לְהַבִּיֵן חֵיבַת אִחַ נְרָאֵה כִּי יְדוֹעַ דְּרַמְזִיל אִחַ הִי אֲלֵסִיךְ חִירָה לְרַבּוֹת חִי"ח וְלִהְסַבִּיר הַאִיךְ נִרְמַז בְּזֹה הַרִיבּוֹי דּוּקָה חִי"ח נְרָאֵה כִּי אִחַ רִמֹּז עַל הַחֹוֹרֵה הַכְּלוּלָה בְּכִיב אַחוּן מֵאִי עַד חִי אֹוֹתוֹת אִישׁ וְהַחֹוֹרֵה כּוֹלֵם שְׁמוֹתוֹיִם שֶׁל הַקְּבִיִּים וְאוֹרִיִּיתָה וְקוֹבִיִּה אִיִּהוּ חַד וְהַלְדִּיק הוּא חִי"ח הַלּוֹמֵד חוֹרֵה בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵיִם וְקִשּׁוֹר וְדְבוּק עִם הַחֹוֹרֵה מִמִּילָה דְבוּק בְּהִי לְכֹן מוֹרַבֵּס מֵאִישׁ הִי כִּי וְהַבִּיֵן. וְהִנֵּה הֵן הַאֲמַתִּה חִי"ח הַלּוֹמֵד כֶּךְ הוּא עוֹב וְמֵה יַעֲשׂוֹ פְּשׁוּעֵי עַם שֶׁלֹא עֲשׂוֹ כְּכֵה לְזֹאת אִיֵן לֶךְ דְּבַר שְׁעוּמֵד בְּפִנֵּי הַשְּׁחֹבֵה וְשֶׁב לְפִנֵּי בּוֹרְאוֹ וַיְקַבֵּל עֲלָיו שֶׁלֹא יִשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה וּמַעֲשֵׂה יִלְמוּד הַחֹוֹרֵה בְּדוֹרֵר וְשֶׁב וּרְפָא לֹו. וְהוֹעֲמֵד הַשְּׁבַח הַזֶּה הַכִּי קָרָה שְׁמוֹ שְׁקָלִים שְׁשׁוּקָל אִחַ נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְרֹאוֹסֵם אִחַ

אלה עטורים הם והם עבדו כראוי. וז"ל כי השא אה ראש בני כשהוא לשאת ולהגביר אה הראש של בני כביכול אה הכובים שהוא רביי יראש בני ישראל ור"ל שכביכול אה עמך הנבזים והעלה והנשא. לפקודים. כשהוא להשלים הסרונם לבראח להם לב עטור ורוח נכון חחדש בקרבם שיעבדו באמת. ונחנו איש כפר נפשו. ר"ל ענה סיעולא לזה שיחנו עמם שלא להיות בחיי נוקבא השוח כח כ"א בחיי איש בחיי דבר להחזוק בעבדותו יחי ולהשפיע נחה רוח בעולמו עליונים. וזהו ונחנו איש יחנו עמם להיות בחיי דבר שנקרא איש. וזהו ונחנו הוא למפרע ג"כ ונחנו ע"י שיחנו הם עמם להיות בבחי' דבר ואיש יחנו עליהם משמים בסוד אור חחר ג"כ בחיי איש השפע משמות ארזי או יאהיה יסויה ישיי שר"ח שלהם ג"כ איש וקדושה עליונה מהשמות תחופף עליהם וממילא לא תאונה אליהם רעה כי זה יהיה כפר נפשו של כל אחד ואחד מישראל וממילא ולא יהיה בהם נגף שום מקטרג לא יוכל לקטרג עליהם כי אם הכל יליו טוב בעדיו אמן:

לזכר עולם יהיה לדיק כי הנה ידוע שר"ח להחזק עמנו בענוה והוא עקר העבודה אמנם בעה שר"ח להמשיך שפע טוב על ישראל רשאי להנשא לאמר כי הוא כדאי וראוי להמשיך כל טוב על ישראל ובמ"א הארכנו ענין זה בענין גאון. וז"ל לזכר עולם זכר רמו על בחיי המשפיע ור"ל בכדי להשפיע כל טוב על העולם יהיה לדיק לזה רשאי להחזיק עמנו ללדיק בכדי שיוכל לעמוד לפני המלך להפלת עליהם ולהמשיך עליהם כל טוב אמן:

פרישת פקודי

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה עבודה ללוים ביד יוחנן בן אהרן הכהן. ידוע כ"מ שנאמר אלה פסל אה הראשונים דהנה כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בחוכם ר"ל בזמן שישראל שרוין על אדמח ועשו לי מקדש וגם בהיחוס בחרן אויביהם בגלות מכל מקום ושכנתי בחוכם שהמה בעמם יהיו לי מקדש ומקום השראח קדושה בקרבם ממש וכדאיחא בנייא שמקדש שלמעלה מכון כנגד מקדש שלמטה שבסויות הארס מקדש עמנו מלמטה אזי גורם מקדש שלמעלה. והנה מה מאד לריך הארס לקדש עמנו כי בהעלותו על דעוה שבאמצעות קדושה אגרום גנין מקדש שלמעלה ולזאח ריך בכל פעם לפשפש במעשיו ולשוב בתשובה ולפסול כל עבודה שעבד עד הנה ומעשה יחזיל בכל פעם בעבודת מחורשת. וז"ל אלה פסל אה הראשונים שיפסול כל מה שעבד עד עתה כניל ועיי זה יגרום פקודי המשכן שיהיה פקידה שיגנה לנו משכן סידוע דלעילא ולפיז יכול לבא על ידי הסורה שיש בה סי חומשי חורה ולזה אמר המשכן בחוספות סי לרמו עיי סי חומשי חורה חוכל לבא לכל אלה חס שסיים משכן העדות ר"ל שחוכל לבנות המשכן עיי הסורה שהיא עדות לישראל. ולזה יאה פקודי המשכן ר"ח ג"י פ"ו ג"י אלהים שהוא ג"י הטביע שר"ח פועל שממשיך גם האלקות בדברים הטבעיים ג"כ היינו לעוה"ז גם כן

וממשיך

וממשך מקדש שלמעלה למטה גם ימשכן יסודות ריח מים גיי אד"ס שאז זוכה
לדמות דיוקן ארץ דלעילא :

א"י אלה פקודי המשכן משכן סודות כו'. אלהים גיי לוי כי הצב"ס לייט הכולל
ויק ופ"ו גיי לוי וסלדיק הדבוק בו כולל ג"כ לוי וסגס שר"ך להסנהב
בעטו מ"מ לעבדות סי מותר להסנהבות לומר כי עליה דידיה רמיא להסנהב
בעבדותו יחי' ועל ידו יהיה עליות כל העולמות ומקרא מלא דבר הסנהב ויגבס
לבו בדרכי ה'. וז"ל אלה שמוחר להחזיק עלמו מן הלוי לדיקים וכי הוא כולל
גיכ לוי כ"ל ועל ידו יהיה פקודי המשכן שאני אגרוס הפקודה להמשך המשכן
דלעילא שיחגלה בקרב המקדש שלמעלה משכן סודות כ"ל. וז"ל גורס אשר
פוקד ע"פ משה דידוע דמשה רמז על דעה עליון והוא כענין ישקני מנשיקות
פיבו הוא סיחוד והסיבור מפס לפס כדאי' בז"ח ע"ש. וכן האיש הזה גורס
אשר פוקד שנעשה פקודה לעובד ויחוד ע"פ משה מפס ממש של דעה העליון.
עוד ז"ל פועל עבודת הלויים שעבודתו גורמת שיהיו הכל נלוים ודבוקים בו
יחי' ועי"ז ביד איתמר בן אהרן כו' כי יש י"ד עתים לעובד כו' וי"ד לסיפך
והלדיק גורס להכליל יד שמאלה ביד ימינא להיות כלולים זה בזה וזה ביד
איתמר שיאמר על הכ"פ י"ד בן אהרן שיבנו בחסד עליון מדה הכסן והבן :

ויעש את מעיל האפוד מעשה ארג כליל חכלת. אי' בסיק כי לכך אמר ז"כ
וכסף ונחשת ממעלה למטה ולא קחשיב ממטה למעלה להיות מעלין בקדש
נחשת וכסף וזהב. כי לסורות שהגם כי זהב עשו לבעל עגל זהב מ"מ חשבו
הכחוב לראשונה כי הוא בעלמו מלין יושר לאשר בא בדבדב לב כפר זהב זה
על זהב אחר. והנה אפודי' גימי' ז"ל כי אפוד מכפר ג"כ על ע"ז כידוע לכן
ניתן האפוד לסורות על יחוד הוי"ה ואדני' שנעשה והוא סימן שנחשפה להם
עון העגל שהיה פירוד. גם אפוד עם האותיות והכולל גיי לוי כמנין אל אדני'
שהגם שבקשו אדון לא הוא מ"מ עשה פרסמו כי הוא יחי' אל אדון. על כל
המעשים ומבלעדו אין עוד ולכן הוא מעשה ארג מעשה הוא לשון חיקון על
מה שארגו לא טוב היה זה מול זה חיקון להיות כליל חכלת כי חכלת דומה
לרקיע שפעלו במעשיהם ליצא מחשבת השכל לאורה עד כי יצא כנוגה לרקס
והיה ספיר גזרחה וכעלם השמים לטוהר והבן .

ותחבל כל עבודת משכן אוסימ ויעשו בניי ככל אשר צוה סי' את משה בן עשו.
דהנה כחיד להלן וירח משה את כל המלאכה והנה פשו אותה כאשר צוה סי'
בן עשו ויבדך אותה משה. כי הנה עשו המלאכה והמשיכו בחוכה קדושה עליונה
כלים דומת כלים משכן דומת משכן שלמעלה כדוגמתו עשו למטה ובראות
משה את כ"ל המלאכה כי כל שהצב"ס נקי' כ"ל כנודע שורה בסמלאלה וסנה
עשו אותה כאשר צוה סי' את משה כמו שראה אותה למעלה עי"ז ויבדך אותה
משה. וז"ל וחכל כל עבודת כו' ר"ל כי כביכול כלתה גפשו וחשקה אל המלאכה
כי יצא כלי למעשהו בראשית המחשבה. ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה
סי' כמו שהיה בסחחברות משה למעלה בן עשו למטה ועל ידי זה בן עשו
כ"ן גימטריא ע' גימטריא סו"ד עשו רמז על עולם העשים שהמשיכו סור
עליון

בִּינַת פְּקוּדֵי מִשְׁה יִשְׂרָאֵל

עליון ועינא פקחא לעולם העשים. כן חמיד יסיה עין ה' ברחמים עלינו אמר: ויעל הנרות לפני ה' כאשר לוח ה' את משה. הנה הנרות היא נלחית ואיך שייך העלאת הנרות. והנראה כי האדם הישר הולך הוא משכן ה' וכמו שיהי יכול ה' המה וכמו שכחנו למעלה ושכחתי בתוכם ממש, והמלות הם נרות כמש"ס כי נר מצוה ואי"ל להעלות הנרות הם המלות פי"א ח"י אור תורה ולכן אמר הכתוב כי נר מצוה ותורה אור. ול"א ויעל הנרות בתוספות ה' לרמוז על ה' חומשי תורה על ידה יתעלו הנרות הם המלות ובפרט כי גם בתורה יש ז' ספרים עם ויחי בנסוע נד ז' הנרות. ולכן ע"י הנרות העלה הנרות הם המלות לפני ה' כאשר לוח ה' את משה ר"ל כמו משה שהיה בלוחות וחיבור חמיד עם הסי"ת של ישראל נאמר שובו לכם לאהליכם אבל אתם פה עמוד עמדי ויהי חמיד מחובר עמו יחי מ"מ בשעת מעשה המלות ועסק הנרות זיכרם להחזרות והוא נחשב בעיניו יחי כמו החזרות משה:

א"י ב"ר ז' אבן באופן אחר קצת כי הנרות רומז על המלות כי אמרו חז"ל מלוא בעידנא דעסיק בה מגינס ומללא אבל הנרות בין בעידנא דעסיק בה בין בעידנא דלא עסיק בה מגינס ומללא וחכמה אדם תאיר פניו על ידי החכמה שהוא כח מ"ס דמות דיוקן אדם הוא תאיר פניו. וז"ל ויעל הנרות לפני ה' שמעלה עשיית המלות שיהיו לפני ה' כמו עסק הנרות להיות חמיד מגינס ומללא שהמלות נתעלית על ידי הנרות והיא תלין יושר ראש מה נעים מעשיו של זה שעשאתי בקדושה ועשרה וזה פועל כאשר לוח ה' את משה כמו בעת אשר ה"י לוחות וחיבור ה' עם משה אז קרן אור פניו כן זוכה להיות חכמתו תאיר פניו אמר: